

REPUBLIKA SLOVENIJA
MINISTRSTVO ZA FINANCE

FINANČNA UPRAVA REPUBLIKE SLOVENIJE

Šmartinska cesta 55, p.p. 631, 1001 Ljubljana

T: 01 478 38 00
F: 01 478 39 00
E: gfu.fu@gov.si
www.fu.gov.si

DAVEK NA DODANO VREDNOST

Davčni zavezanci in identifikacija za namene DDV

Pogosta vprašanja in odgovori

1. izdaja, JANUAR 2016

Kazalo

Vprašanje 1: Kriteriji za presojo neodvisnega (samostojnega) opravljanja dejavnosti po ZDDV-1. (28. 1. 2016)	4
Vprašanje 2: Ali je upokojeni - slikar še naprej zavezanec za davek na dodano vrednost in ali je potrebna nova presoja glede zavezanosti za DDV? Ali se od dohodkov, ki jih osebe prejemajo za svoje umetniške stvaritve, obračunava DDV? (28. 1. 2016)	5
Vprašanje 3: Davčni zavezanec sprašuje, ali na podlagi opravljanja storitev za Evropsko komisijo velja za davčnega zavezanca in ali mora pridobiti identifikacijsko številko za namene DDV, ter katere so druge obveznosti na področju DDV? (28. 1. 2016)	7
Vprašanje 4: Ali se morajo davčni zavezanci s sedežem izven Slovenije, razstavljalci blaga na sejmu v Sloveniji, identificirati za namene DDV, če opravijo dobavo blaga na tem sejmu? (28. 1. 2016)	9
Vprašanje 6: Obveznost identifikacije za namene DDV tujcev, ki prodajajo blago na stojnicah v Sloveniji (npr. novoletni sejem). (28. 1. 2016)	11
Vprašanje 5: Ali se sedež družbe lahko identificira za namene DDV v Sloveniji, ne da bi se za namene DDV identificirala tudi podružnica tuje družbe in ali lahko v primeru, ko kasneje podružnica prične opravljati obdavčljive transakcije, za katere je obvezna identifikacija za namene DDV v Sloveniji, podružnica uporablja identifikacijsko številko sedeža ali se mora samostojno identificirati za DDV? (28. 1. 2016)	11
Vprašanje 7: Zakaj mora biti v sistemu VIES za davčnega zavezanca zabeležen naslov stalnega prebivališča? (28. 1. 2016)	12
Vprašanje 8: Ali so na Seznamu davčnih zavezancev, ki jim je prenehala identifikacija za namene DDV po uradni dolžnosti, navedena tako podjetja, ki ne obstajajo več oziroma so šla v likvidacijo, kot tudi podjetja, ki sicer še poslujejo, vendar jim je prenehala identifikacija za namene DDV? (28. 1. 2016)	14
Vprašanje 9: Ali se mora mali davčni zavezanec zaradi prejema storitev, ki so obdavčene po splošnem pravilu, identificirati za namene DDV, če storitve prejme od zavezanca s sedežem izven Unije? Ali, če prejme storitve od malega davčnega zavezanca s sedežem izven Slovenije? Ali, če prejme storitve, ki so oproščene plačila DDV? (28. 1. 2016)	14
Vprašanje 10: Javna uprava in obračun DDV od prejetih storitev prevajanja, ki jih opravi davčni zavezanec iz druge države. (28. 1. 2016)	15
Vprašanje 11: Prejete subvencije in obveznost identifikacije za namene DDV. (28. 1. 2016)	16
Vprašanje 12: Ali se je fizična oseba dolžna identificirati za namene DDV, čeprav je dohodek dosegla z enkratnim poslom? (28. 1. 2016)	17
Vprašanje 13: Katere transakcije se štejejo za transakcije z nepremičninami, kot jih določa tretja alineja sedmega odstavka 94. člena ZDDV-1? (28. 1. 2016)	18
Vprašanje 14: Ali se med obdavčljiv promet za vstop v sistem DDV šteje razlika v ceni med nabavno in prodajno vrednostjo rabljenega vozila ali prodajna vrednost rabljenega vozila? (28. 1. 2016)	19
Vprašanje 15: Ali se bo moral s.p., ki se ukvarja s prodajo spominkov za zbiratelje na daljavo preko avkcijških hiš identificirati za DDV, če bo presegel promet 50.000 evrov? (28. 1. 2016)	19
Vprašanje 16: Kakšna je davčna obveznost davčnega zavezanca iz druge države članice zaradi brezplačne uporabe orodja pri davčnem zavezancu v Sloveniji? (28. 1. 2016)	21
Vprašanje 17: Ali se je davčni zavezanec, ki opravlja delo zavarovalnega zastopnika in storitev reklamiranja na vozilu, v skladu z DDV zakonodajo dolžan identificirati za namene DDV? (28. 1. 2016)	23
Vprašanje 18: Kdaj mora v primeru statusnega preoblikovanja podjetnika s prenosom podjetja na novo kapitalsko družbo, novoustanovljeni davčni zavezanec oddati zahtevek za izdajo identifikacijske številke za DDV? (28. 1. 2016)	24

Vprašanje 19: Ali se mora davčni zavezanec, ki nima sedeža v Sloveniji, v primeru vnosa neskupnostnega blaga v prosto cono identificirati za namene DDV? (28. 1. 2016)	25
Vprašanje 20: Ali ob končanju stečajnega postopka davčnemu zavezancu, pravni osebi, preneha identifikacija za namene DDV na dan sprejetja sklepa o končanju stečajnega postopka ali na dan izbrisa iz sodnega registra oziroma Poslovnega registra Slovenije (v nadaljevanju PRS).....	26
(28. 1. 2016)	26
Vprašanje 21: Ali se mora tuji davčni zavezanec iz Španije, ki je identificiran za namene DDV v Španiji (vendar je tam vpisan v poseben register in ima o tem tudi potrdilo španske davčne uprave) identificirati za namene DDV tudi v Sloveniji, saj pri nas nima svoje ID številke v VIES-u? (28. 1. 2016).....	27
Vprašanje 22: Ali se mora osnovna šola identificirati za namene DDV, ko prejme račun za smučarske karte iz tujine? (28. 1. 2016)	27
Vprašanje 23: Davčna obravnava dohodkov izvedencev, tolmačev, cenilcev in mediatorjev, ki sodelujejo v sodnih postopkih. (28. 1. 2016)	28
Vprašanje 24: Identifikacija stečajnega upravitelja za namene DDV. (28. 1. 2016)	28
Vprašanje 25: Ali se morajo sobodajalci od 1. 1. 2015 identificirati za namene DDV, zato ker oglašujejo svoje storitve preko spletnih portalov (npr. Booking.com, Airbnb.com, Tripadvisor...)? (28. 1. 2016)	28
Vprašanje 26: Ali fizična oseba, ki prodaja nepremičnine, šteje za zavezanca DDV? (28. 1. 2016)	30
Vprašanje 27: Določitev obdavčljivega prometa (28. 1. 2016)	33
Vprašanje 28: Opravljanje storitev prevoza potnikov na območju Republike Slovenije in obveznost identifikacije ter obračunavanja DDV	33
(13. 9. 2016)	33
Vprašanje 29: Identifikacija za namene DDV, ko se dohodek iz osnovne kmetijske in osnovne gozdarske dejavnost ugotavlja na podlagi pavšalne ocene dohodka (13. 9. 2016) 35	35
Vprašanje 30: Ali se mora zet, kot nosilec dopolnilne dejavnosti na kmetiji, za namene DDV identificirati pod svojo identifikacijsko številko za DDV ter izdajati račune in predlagati obračune DDV pod svojo identifikacijsko številko za DDV? (13. 9. 2016).....	35
Vprašanje 31: Ali sta lahko na kmetiji dve različni dopolnilni dejavnosti na kmetiji, vsaka s svojim nosilcem, kjer je eden od nosilcev identificiran za namene DDV, drugi pa ne? (13. 9. 2016)	37
Vprašanje 32: Kdaj lahko preneha identifikacija za DDV davčnemu zavezancu – kmečkemu gospodinjstvu, ki je bilo v letu 2016 identificirano za namene DDV po uradni dolžnosti? (16. 2. 2017)	38
Vprašanje 33: Identifikacija tuje fizične osebe s stalnim prebivališčem na Hrvaškem, ki ima v Sloveniji registrirano dejavnost samostojnega podjetnika (s.p.) in začasno prebivališče. (16. 2. 2017)	39

Vprašanje 1: Kriteriji za presojo neodvisnega (samostojnega) opravljanja dejavnosti po ZDDV-1. (28. 1. 2016)

Odgovor

Kriteriji za presojo, ali gre v posebnih razmerjih z vidika DDV za neodvisno (samostojno) ali za odvisno (nesamostojno) opravljanje dejavnosti, so:

1. Nadzor in navodila v zvezi z opravljanjem storitev oziroma dela

Pri neodvisnem opravljanju dejavnosti sicer obstaja pravica naročnika, da nadzoruje opravljanje storitev in daje navodila, če to ustreza naravi posla, izvajalec pa mu mora ta nadzor omogočiti. Vendar je stopnja tega nadzora nizka. Izvajalec ima sicer v pogodbi običajno določen skrajni rok, v katerem mora opraviti prevzeto opravljanje storitev, vendar pa sam odloča, kdaj in kako bo storitev opravil. Za odvisno razmerje pa je značilna pravica nadzora delodajalca nad delojemalcem, pri čemer mora delavec vedno upoštevati navodila delodajalca o tem, kaj, kje, kdaj in kako se dela.

Ker pa ni nujno, da je nadzor prisoten na vseh področjih, je vedno treba povezati stopnjo nadzora z drugimi relevantnimi kriteriji.

2. Osebno opravljanje dela ali storitev

V primerih, ko oseba prevzame opravljanje dela oziroma storitve in ni dolžna osebno opraviti tega dela, ampak lahko najame nekoga drugega, da dejansko izvrši delo ali opravi bistveni del storitve, je velika verjetnost, da ta oseba neodvisno opravlja dejavnost.

Za opredelitev neodvisne dejavnosti je bistveno, da obstaja pravica, da lahko delo opravi nekdo drug in ni pomembno, ali je ta pravica dejansko izrabljena ali ne.

Za opravljanje dela v odvisnem razmerju pa je značilno, da mora oseba vedno opravljati delo osebno in ne more nikogar drugega pooblastiti za opravljanje tega dela.

3. Zagotavljanje sredstev in pogojev za opravljanje storitev

Pri samostojnem opravljanju dejavnosti oseba praviloma sama zagotavlja vsa potrebna sredstva in pogoje za opravljanje dejavnosti (npr. poslovni prostor, oprema ipd.)

4. Prevzemanje finančnih in drugih tveganj ter odgovornosti v zvezi z opravljanjem dela ali storitev

Oseba, ki neodvisno (samostojno) opravlja dejavnost, praviloma prevzema vsa finančna in druga tveganja za poslovanje kot tudi odgovarja za kakovost opravljene storitve. Če oseba storitve oziroma posla ne opravi osebno, je zanjo še vedno odgovorna naročniku, kar zadeva pravočasnost in pravilnost dokončanja dela oziroma posla; hkrati pa odgovarja tudi za osebe, ki so po njenem naročilu opravile to storitev oziroma posel, kot da bi ga sama opravila.

Oseba v odvisnem razmerju pa ne prevzema nobenega finančnega tveganja za poslovanje.

5. Način opravljanja dela in storitev in način plačila

Opravljanje dela oziroma storitev kot neodvisne dejavnosti se ne opravlja neprekinjeno niti periodično, kot je značilno za odvisno razmerje, temveč običajno preneha z enkratno izpolnitvijo pogodbe.

Oseba, ki opravlja neodvisno dejavnost, se s pogodbo dogovori za plačilo za posamezno opravljeno storitev, ki pa se lahko prejema tudi v obrokih, če je npr. v pogodbi določen način plačila ob dokončanju posamezne faze in vmesnem plačevanju v obrokih. Ta oseba prejme plačilo v pogodbeno dogovorjenem znesku neodvisno od tega, koliko časa je porabila za opravljeno storitev. Ta oseba tudi običajno opravlja storitve za več naročnikov.

Oseba v odvisnem razmerju pa običajno prejema plačilo, ki je običajno določeno v fiksnem znesku periodično (mesečno, tedensko, dnevno), in to kot plačilo za opravljeno delo, vključno z vsakim nadomestilom plače, do katerih je ta oseba, čeprav ne dela, upravičena v primerih, določenih z zakonom (kot npr. odsotnost zaradi izrabe letnega dopusta). Te osebe so upravičene tudi do povračila določenih stroškov.

6. Pravica do odstopa od pogodbe in prevzemanje odgovornosti v zvezi s tem

Oseba, ki neodvisno (samostojno) opravlja dejavnost, je dolžna izvršiti storitev po dogovoru in po pravih strokih. Storitve se mora izvršiti v določenem času, če čas ni določen, pa v razumno potrebnem času za tako storitev. Če se oseba ne drži pogodbenih pogojev oziroma se izkaže, da bodo nastale napake, jo lahko naročnik na to opozori in ji določi primeren rok, v katerem mora izpolniti svojo obveznost. Če oseba ne izpolni naročnikove zahteve, lahko naročnik odstopi od pogodbe in zahteva povrnitev škode.

V nasprotju z zgoraj navedenim se odvisno razmerje kaže v pravici delodajalca, da odpusti delavca glede na z zakonom predpisane odpovedne razloge oziroma v pravici delavca, da lahko kadarkoli odpove pogodbo o zaposlitvi.

7. Neposredna udeležba na dobičku ali izgubi, izhajajoči iz opravljanja storitve

Oseba, ki opravlja neodvisno dejavnost, je neposredno udeležena na dobičku ali izgubi iz opravljene storitve.

Vprašanje 2: Ali je upokojeni - slikar še naprej zavezanec za davek na dodano vrednost in ali je potrebna nova presoja glede zavezanosti za DDV? Ali se od dohodkov, ki jih osebe prejemajo za svoje umetniške stvaritve, obračunava DDV? (28. 1. 2016)

Slikar je imel status samozaposlenega v kulturi, ki je ta status izgubil zaradi upokojitve in je prenehal biti nosilec dejavnosti oz. zavezanec za davek od dohodka iz dejavnosti. Do upokojitve je bil tudi zavezanec za davek na dodano vrednost.

Odgovor

Odvisnost oziroma neodvisnost razmerja za namene izvajanja [ZDDV-1](#) je treba presojati glede na vsebino opravljene storitve v vsakem konkretnem primeru posebej. Ob tej presoji se lahko smiselno uporabijo kriteriji, ki jih določa druga točka tretjega odstavka 35. člena [ZDoh-2](#), in na podlagi katerih se določi, ali posamezna fizična oseba nastopa v odvisnem ali neodvisnem razmerju pri opravljanju dela ali storitev.

Podrobneje

Po določbi prvega odstavka 5. člena Zakona o davku na dodano vrednost - [ZDDV-1](#) je davčni zavezanec vsaka oseba, ki kjerkoli neodvisno opravlja katerokoli ekonomsko dejavnost, ne glede na namen ali rezultat opravljanja dejavnosti.

Pogoj, da oseba opravlja ekonomsko dejavnost neodvisno, iz kroga davčnih zavezancev na podlagi četrtega odstavka 5. člena [ZDDV-1](#) izključuje zaposlene in druge osebe, ki jih na delodajalca vežejo pogodba o zaposlitvi ali kakršnekoli druge pravne vezi, ki glede nadzora in

navodil v zvezi z delom, načina opravljanja dela, plačila za opravljeno delo in drugih odgovornosti delodajalca kažejo na odvisno razmerje med delodajalcem in delojemalcem.

Za neodvisno opravljanje dejavnosti se tako ne štejejo aktivnosti, ki jih posameznik opravlja na podlagi pogodbe o zaposlitvi in tudi vse aktivnosti, ki se opravljajo na podlagi drugačnih pogodb in pri katerih izvajalec ni samostojen pri izvajanju dela. [ZDDV-1](#) za presojo posameznega razmerja z vidika samostojnosti pri opravljanju dela navaja nekatere kriterije, in sicer: nadzor in navodila v zvezi z delom, način opravljanja dela, plačila za opravljeno delo in druge odgovornosti delodajalca, ki kažejo na odvisno oziroma neodvisno opravljanje dela.

Pri presoji, ali davčni zavezanec opravlja katerokoli dejavnost odvisno ali neodvisno, je treba izhajati iz vsebine posameznih storitev oziroma poslov, ne glede na to, kakšna pogodba je sklenjena.

Odvisnost oziroma neodvisnost razmerja za namene izvajanja [ZDDV-1](#) je treba presojati glede na vsebino opravljene storitve v vsakem konkretnem primeru posebej. Ob tej presoji se lahko smiselno uporabijo kriteriji iz druge točke tretjega odstavka 35. člena [ZDoh-2](#), s pomočjo katerih se določi, ali posamezna fizična oseba nastopa v odvisnem ali neodvisnem razmerju pri opravljanju dela ali storitev.

V povezavi z opisano problematiko so pri presoji odvisnega oziroma neodvisnega razmerja lahko bile v pomoč sodbe Evropskega sodišča v zvezi z delom notarjev, izterjevalci dolgov in identifikacija za namene DDV fizične osebe, ki je v odvisnem razmerju s svojim podjetjem, davčnim zavezancem za DDV. Iz sodb, navedenih v nadaljevanju, je razvidno, da je sodišče v vsakem konkretnem primeru presojalo vsebino posamezne storitve.

Evropsko sodišče je v sodbi C-235/85 v zvezi z delom notarjev odločilo, da opravljajo delo neodvisno. Pri tem je razložilo, da dejstvo, da notarje nadzira javni organ, in da je plačilo definirano s tarifo, nista zadostna podlaga za opredelitev, da je oseba s pravnimi vezmi vezana na delodajalca.

V sodbi C-202/90 v zvezi s pobiralci davkov, ki davke pobirajo za občino, je sodišče odločilo, da je direktivo treba razlagati tako, da pobiralci davkov opravljajo dejavnost neodvisno. Pobiralci davkov od občine niso prejeli plače in nanjo niso vezani s pogodbo o zaposlitvi. Delo si samostojno organizirajo, v roku, ki je določen z zakonom, zagotovijo osebje, opremo in material za opravljanje svoje dejavnosti. Na občino so vezani le v toliko, da jim le-ta lahko daje navodila in nadzira njihovo delo. Vendar nadzor nad izvajalcem storitev ni odločilni kriterij. Tudi glede plačila ni povezave med občino in pobiralci davkov, saj le-ti sami nosijo ekonomska tveganja svoje dejavnosti, njihov dobiček pa je odvisen ne le od pobranih davkov, temveč tudi od stroškov, ki jih imajo v zvezi z delovno silo in opremo važno za njihovo dejavnost. Odločilni kriterij je obveznost, ki izhaja iz pogodbenih razmerij nastalih do pobiralcev dolgov med opravljanjem njihove dejavnosti in njihova odgovornost za škodo povzročeno tretjim osebam, kadar ne delujejo kot predstavniki občine.

V sodbi C-355/06 pa je obravnavano vprašanje, ali se fizična oseba, ki opravlja v imenu in za račun neke družbe, ki je davčna zavezanka, vsa dela v skladu s pogodbo o zaposlitvi, ki jo je sklenila s to družbo, in je poleg tega tudi njen edini družbenik, poslovodja in zaposleni, šteje za davčno zavezanko v smislu Šeste direktive. Sodišče je odločilo, da ta fizična oseba sama ni davčna zavezanka v smislu člena 4(1) Šeste direktive. V takem primeru se namreč za fizično osebo ne more šteti, kot da neodvisno opravlja katero koli gospodarsko dejavnost v smislu slednje določbe, ker je med njo in družbo v zvezi z delovnimi pogoji, plačilom in obveznostmi delodajalca treba priznati obstoj odnosa delodajalca in delojemalca.

V opisanem primeru se je slikar upokojil in prenehal biti nosilec dejavnosti ter zavezanec za namene DDV, vendar pa po upokojitvi še prodaja svoje umetniške stvaritve in v zvezi z njimi prejema dohodke za stvaritev avtorskega dela iz drugega odstavka 38. člena [ZDoh-2](#). Z vidika [ZDDV-1](#) slikar, ki je sicer upokojen, vendar pa kot fizična oseba prodaja slike, opravlja neodvisno dejavnost.

Kot je že navedeno, je zavezanec za namene DDV vsaka oseba, tudi fizična, ki samostojno opravlja dejavnost. Na podlagi prvega odstavka 94. člena [ZDDV-1](#) je kot mali davčni zavezanec oproščen obračunavanja DDV, dokler ne preseže zneska 50.000 evrov obdavčljivega prometa v zadnjih 12 mesecih. Ko preseže ta prag prometa, se mora slikar identificirati za namene DDV ter od prodanih slik obračunavati DDV.

Vprašanje 3: Davčni zavezanec sprašuje, ali na podlagi opravljanja storitev za Evropsko komisijo velja za davčnega zavezanca in ali mora pridobiti identifikacijsko številko za namene DDV, ter katere so druge obveznosti na področju DDV? (28. 1. 2016)

Davčni zavezanec navaja, da je z Evropsko komisijo sklenil pogodbo o opravljanju storitev za Predstavništvo Evropske komisije v Sloveniji. Iz navedb davčnega zavezanca izhaja, da bo opravljal za Evropsko komisijo naslednje storitve:

- upravljanje in posodabljanje spletne strani Predstavništva Evropske komisije v Sloveniji,
- priprava osnutkov informativnega materiala in elektronskih produktov (npr. biltenov, blogov, forumov, klepetalnic...),
- priprava osnutkov informacijskih dosjejev za različne ciljne skupine (npr. mladi, mediji, itd.),
- priprava osnutkov, člankov, intervjujev in drugih novic,
- nudenje pomoči Predstavništvu Evropske komisije v Sloveniji pri izvajanju strategije socialnih medijev, itd.

Storitve se bodo izvajale v prostorih izvajalca in v prostorih Predstavništva Evropske komisije v Sloveniji. Na podlagi priložene dokumentacije izvajalec storitev za svoje delo odgovarja sam in ne zastopa niti predstavništva niti Evropske komisije. Izvajalec zagotovi odškodnino v primeru kakršne koli tožbe, terjatve ali postopka, ki jih proti Komisiji sproži tretja stranka zaradi škode, ki jo pri izvajanju pogodbe povzroči izvajalec.

Predstavništvo ne bo delodajalec izvajalca in oseb, ki jih bo izvajalec določil za opravljanje zahtevnih nalog. Vse osebe, ki jih bo izvajalec določil za opravljanje nalog, bodo prejemale navodila neposredno od njega. Izvajalec ne bo del upravne strukture predstavništva ali Evropske komisije.

Pogodba o storitvah je sklenjena za določen čas enega leta z možnostjo podaljšanja do največ 6 mesecev. Sklepanje pogodb s podizvajalci v času trajanja pogodbe je mogoče le s predhodnim pisnim soglasjem naročnika. Izvajalec pa ostaja edini odgovoren za izpolnjevanje pogodbe.

Pogodbena cena je določena v fiksnem znesku, zneski za plačilo pa temeljijo na plačilu za 1 dan. Poleg skupnega zneska se v skladu s pogodbo povrnejo tudi potni in drugi stroški do določenega največjega zneska.

Odgovor

Na podlagi podatkov in navedb davčnega zavezanca izhaja, da opravlja svojo dejavnost v razmerju do naročnika storitev (Evropske komisije) v neodvisnem razmerju.

Kraj opravljanja storitev za Evropsko komisijo se določa na podlagi drugega odstavka 25. člena [ZDDV-1](#) po kraju sedeža izvajalca storitev.

Davčni zavezanec mora pridobiti identifikacijsko številko za namene DDV, če preseže znesek 50.000 evrov obdavčljivega prometa.

Podrobneje

1. Neodvisno opravljanje ekonomske dejavnosti

Na podlagi [Zakona o davku na dodano vrednost - ZDDV-1](#) je davčni zavezanec vsaka oseba, ki kjerkoli neodvisno opravlja katero koli ekonomsko dejavnost, ne glede na namen ali rezultat opravljanja dejavnosti.

Pogoj, da oseba opravlja ekonomsko dejavnost neodvisno, iz kroga davčnih zavezancev izključuje zaposlene in druge osebe, ki jih na delodajalca vežejo pogodba o zaposlitvi ali kakršnekoli druge pravne vezi, ki glede nadzora in navodil v zvezi z delom, načina opravljanja dela, plačila za opravljeno delo in drugih odgovornosti delodajalca kažejo na odvisno razmerje med delodajalcem in delojemalcem.

Za neodvisno opravljanje dejavnosti se tako ne štejejo aktivnosti, ki jih posameznik opravlja na podlagi pogodbe o zaposlitvi in tudi vse aktivnosti, ki se opravljajo na podlagi drugačnih pogodb in pri katerih izvajalec ni samostojen pri izvajanju dela. [ZDDV-1](#) za presojo posameznega razmerja z vidika samostojnosti pri opravljanju dela navaja nekatere kriterije, in sicer: nadzor in navodila v zvezi z delom, način opravljanja dela, plačila za opravljeno delo in druge odgovornosti delodajalca, ki kažejo na odvisno oziroma neodvisno opravljanje dela.

Več o tem pri odgovoru na vprašanje 1.

Pri presoji, ali davčni zavezanec opravlja katero koli dejavnost odvisno ali neodvisno, je treba izhajati iz vsebine posameznih storitev oziroma poslov, ne glede na to, kakšna pogodba je sklenjena.

Na podlagi navedb in podatkov iz pogodbe, ki jo je predložil davčni zavezanec, izhaja, da davčni zavezanec opravlja svojo dejavnost v razmerju do naročnika storitev (Evropske komisije) **v neodvisnem razmerju**. Z naročnikom namreč nima sklenjene pogodbe o zaposlitvi, niti njegove poslovne vezi z naročnikom ne nakazujejo na odvisnost razmerja med delodajalcem in delojemalcem (odgovornost do tretjih oseb je na izvajalcu storitev, navodila podizvajalcem daje izvajalec storitev...).

2. Kraj opravljanja storitev

V skladu z drugim odstavkom 25. člena [ZDDV-1](#) je kraj opravljanja storitev, ki jih prejme oseba, ki ni davčni zavezanec, kraj, kjer ima izvajalec storitev sedež svoje dejavnosti. Če pa so te storitve opravljene iz stalne poslovne enote izvajalca, ki ni v kraju, kjer ima izvajalec sedež svoje dejavnosti, je kraj opravljanja teh storitev kraj, kjer ima izvajalec storitev stalno poslovno enoto. Če takega sedeža ali take stalne poslovne enote ni, je kraj opravljanja storitev kraj, kjer ima izvajalec storitev stalno oziroma običajno prebivališče.

Evropska komisija ni davčni zavezanec, zato so storitve, opravljene za Evropsko komisijo, predmet DDV obravnave v Sloveniji. Davčni zavezanec mora v zvezi z obveznostmi na področju DDV upoštevati določbe slovenske zakonodaje.

3. Obveznosti davčnega zavezanca

Davčni zavezanec je oproščen obračunavanja DDV, če v obdobju zadnjih 12 mesecev ni presegel oziroma ni verjetno, da bo presegel znesek 50.000 evrov obdavčljivega prometa. Obdavčljivi promet obsega naslednje zneske, brez DDV:

- znesek obdavčenih dobav blaga in storitev;
- znesek transakcij, ki so oproščene v skladu z 52., 53., 54. in 55. členom tega zakona;
- znesek transakcij z nepremičninami, finančnih transakcij iz 4. točke 44. člena tega zakona ter zavarovalnih storitev, razen če so te transakcije postranske transakcije.

Vsaka oseba mora davčnemu organu prijaviti, kdaj začne opravljati dejavnost kot davčni zavezanec, in pristojnemu davčnemu uradu predložiti **zahtevek za izdajo identifikacijske številke za DDV**. Davčni zavezanec mora davčnemu organu prijaviti tudi vsakršno spremembo v zvezi z dejavnostjo in prenehanje opravljanja dejavnosti.

Vendar se obveznost predložitve zahtevka za izdajo identifikacijske številke za DDV ne nanaša na davčnega zavezanca, ki utemeljeno pričakuje, da v obdobju 12 mesecev ne bo dosegel oziroma presegel prometa v znesku 50.000 evrov.

Če davčni zavezanec opravlja samo storitve, ki so oproščene plačila DDV na podlagi 54. člena [ZDDV-1](#), in v obdobju zadnjih 12 mesecev doseže ali preseže promet 50.000 evrov, mora prav tako predložiti zahtevek za izdajo identifikacijske številke za DDV.

Na podlagi b) točke prvega odstavka 54. člena [ZDDV-1](#) so oproščene plačila DDV dobave blaga ali storitev mednarodnim organizacijam in članom teh organizacij, z omejitvami in pod pogoji, ki jih določajo mednarodne pogodbe o ustanovitvi organizacij ali pogodbe o sedežu teh organizacij, ki veljajo za Slovenijo. [Pravilnik o pogojih in načinu oprostitve davkov za diplomatska predstavništva, konzulate ter mednarodne organizacije v skladu z mednarodnimi pogodbami, ki obvezujejo Slovenijo](#) v 16. a členu določa, da ne glede na prvi odstavek 14. člena in četrti odstavek 15. člena upravičencu ni treba pridobiti potrditve pristojnega organa, v kateri ima sedež, če iz mednarodne pogodbe, ki obvezuje Slovenijo, izhaja, da gre nedvomno za mednarodno organizacijo, ki je upravičena do oprostitve plačila oziroma vračila plačanih davkov. Ta ureditev se uporablja, če upravičenec uveljavlja oprostitev plačila oziroma vračilo plačanih davkov za službene potrebe mednarodne organizacije. Evropska komisija je na podlagi [Uredbe o ratifikaciji Sporazuma o izvajanju Protokola z dne 8. aprila 1965 o privilegijih in imunitetah Evropskih skupnosti](#) upravičena do oprostitve plačila DDV, storitve pa se uporabijo za službene potrebe. Oprostitev plačila DDV se zato v konkretnem primeru lahko uveljavlja tudi brez predložitve potrdila o oprostitvi.

V primeru izdajanja računov, za storitve opravljene Evropski komisiji, davčni zavezanec lahko izda poenostavljen račun. Na zahtevo prejemnika storitve pa davčni zavezanec izda račun v skladu z 82. členom (z vsemi podatki, ki jih ta določba zakona našteva), če prejemnik želi uveljavljati ugodnost v skladu s tem zakonom (na primer po 54. členu [ZDDV-1](#)). V primeru uveljavljanja oprostitve plačila DDV se na računu navede tudi pravna podlaga iz zakona (to je b) točka prvega odstavka 54. člena [ZDDV-1](#)) ali [Direktive Sveta 2006/112/ES](#) (151. člen).

Vprašanje 4: Ali se morajo davčni zavezanci s sedežem izven Slovenije, razstavljalci blaga na sejmu v Sloveniji, identificirati za namene DDV, če opravijo dobavo blaga na tem sejmu? (28. 1. 2016)

Odgovor

Če tuj razstavljaivec proda blago osebi, identificirani za namene DDV v Sloveniji, ta oseba opravi pridobitev blaga v Sloveniji, tujemu davčnemu zavezancu v tem primeru ni treba pridobiti slovenske identifikacijske številke za DDV.

Če tuj razstavljaivec proda blago fizičnim osebam, »kmetom pavšalistom«, davčnim zavezancem, ki opravljajo samo dobave blaga ali storitev, pri katerih ni pravice do odbitka vstopnega DDV, ali pravnim osebam, ki niso davčni zavezanci, se mu v Sloveniji ni treba identificirati za namene DDV, če skupna vrednost dobav tega razstavljavca v Slovenijo v tekočem in preteklem koledarskem letu ne preseže 35.000 EUR. Če ta pogoj ni izpolnjen, se mora razstavljaivec identificirati za namene DDV v Sloveniji in od prodaj obračunati slovenski DDV ter predlagati obračune DDV.

Podrobneje

Če davčni zavezanec, ki nima sedeža v Sloveniji, v Sloveniji opravlja dobave blaga ali storitev, zaradi katerih se šteje za zavezanca za namene DDV, se mora v Sloveniji identificirati za namene DDV in sam izvrševati obveznosti in uveljavljati pravice po ZDDV-1 ali pa imenuje davčnega zastopnika, ki v njegovem imenu izpolnjuje obveznosti iz naslova DDV.

V zvezi s prodajo blaga na sejnih, ko tuji razstavljavci prenesejo in prodajajo blago v Sloveniji, pa identifikacija za namene DDV ni potrebna, če so izpolnjeni pogoji, ki jih navajamo v nadaljevanju pojasnila.

V skladu z 2. točko prvega odstavka 3. člena ZDDV-1 se DDV obračunava od blaga, ki ga na ozemlju Slovenije pridobi davčni zavezanec v okviru opravljanja svoje dejavnosti ali pravna oseba, ki ni davčni zavezanec, za plačilo, če je prodajalec davčni zavezanec, identificiran za namene DDV v drugi državi članici. Po prvem odstavku 9. člena ZDDV-1 se za dobavo blaga, opravljeno za plačilo, šteje tudi prenos blaga, ki ga opravi davčni zavezanec iz svojega podjetja, v drugo državo članico.

Po drugem odstavku 9. člena ZDDV-1 se šteje, da je bil opravljen prenos blaga v drugo državo članico, če davčni zavezanec ali druga oseba za njegov račun, za potrebe svoje dejavnosti, odpošlje ali odpelje blago iz Slovenije v drugo državo članico, razen za namene katere od transakcij, navedenih v drugem odstavku 9. člena ZDDV-1.

Tako se po g) točki drugega odstavka 9. člena ZDDV-1 se torej prenos blaga v drugo državo članico ne šteje za dobavo blaga opravljeno za plačilo, če je prenos tega blaga opravljen za namene začasne rabe tega blaga na ozemlju druge države članice za obdobje, ki ne presega 24 mesecev. Ko pa eden od pogojev iz drugega odstavka 9. člena ZDDV-1 ni več izpolnjen, se šteje, da je bilo blago preneseno v drugo državo članico. V tem primeru se šteje, da je prenos opravljen v trenutku, ko pogoji niso več izpolnjeni.

Smiselno se navedene določbe uporabijo tudi v primeru, ko tuji razstavljavci prenesejo in prodajajo blago v Sloveniji ter tako ni potrebna identifikacija za namene DDV. Če tuj razstavljaivec proda blago osebi, identificirani za namene DDV v Sloveniji, slednji opravi pridobitev blaga v Sloveniji, tujemu davčnemu zavezancu v tem primeru ni treba pridobiti slovenske identifikacijske številke za DDV.

Če pa gre za prodajo blaga fizičnim osebam, »kmetom pavšalistom«, davčnim zavezancem, ki opravljajo samo dobave blaga ali storitev, pri katerih ni pravice do odbitka vstopnega DDV, ali pravnim osebam, ki niso davčni zavezanci, pa je v skladu s sedmim odstavkom 20. člena ZDDV-1 obdavčitev v državi članici, ki je razstavljavcu dala identifikacijsko številko za DDV, če skupna vrednost dobav tega razstavljavca v Slovenijo v tekočem in preteklem koledarskem letu ne preseže 35.000 EUR. Če vrednost dobav tega razstavljavca preseže to vrednost, se mora razstavljaivec identificirati za namene DDV v Sloveniji in od prodaj obračunati slovenski DDV ter predlagati obračune DDV.

Vprašanje 6: Obveznost identifikacije za namene DDV tujcev, ki prodajajo blago na stojnicah v Sloveniji (npr. novoletni sejem). (28. 1. 2016)

Odgovor

Davčni zavezanci s sedežem izven Slovenije, ki prodajajo blago na stojnicah v Sloveniji, se morajo identificirati za namene DDV.

Podrobneje

Odgovor na vprašanje 3 govori o identifikaciji za namene DDV razstavljalcev na sejmih in se uporablja za razstavljalce, ki prinesejo blago (razstavne eksponate) na sejem z namenom razstave in ne z namenom prodaje tega blaga fizičnim osebam v Sloveniji (čeprav lahko pride tudi do tega). Odgovora na vprašanje 3 pa ni mogoče uporabljati za primere, ko tujci pripeljejo blago v Slovenijo z namenom prodaje na stojnicah. V tem primeru se morajo tujci pred prvo obdavčljivo dobavo identificirati za namene DDV v Sloveniji.

Davčni zavezanec, ki nima sedeža v Sloveniji mora predložiti zahtevek za izdajo identifikacijske številke za DDV najpozneje 15 dni preden bo opravil obdavčeno dobavo. Tuj davčni zavezanec postane identificiran za namene DDV s pridobitvijo identifikacijske številke.

Vprašanje 5: Ali se sedež družbe lahko identificira za namene DDV v Sloveniji, ne da bi se za namene DDV identificirala tudi podružnica tuje družbe in ali lahko v primeru, ko kasneje podružnica prične opravljati obdavčljive transakcije, za katere je obvezna identifikacija za namene DDV v Sloveniji, podružnica uporablja identifikacijsko številko sedeža ali se mora samostojno identificirati za DDV? (28. 1. 2016)

Odgovor

Isti subjekt v Sloveniji ne more uporabljati dveh različnih identifikacijskih številke za namene DDV. Če ima družba, ki nima sedeža v Sloveniji, v Sloveniji podružnico, posluje preko podružnice, kar pomeni, da se mora v danem primeru podružnica identificirati za namene DDV.

Podrobneje

[ZDDV-1](#) kot davčnega zavezanca opredeljuje vsako osebo, ki neodvisno opravlja katerokoli ekonomsko dejavnost, ne glede na namen ali rezultat opravljanja dejavnosti. V skladu s 3. členom pravilnika lahko davčni zavezanec, ki nima sedeža v Sloveniji, v Sloveniji posluje preko podružnice ali neposredno tako, da se identificira za namene DDV v Sloveniji. Če davčni zavezanec, ki nima sedeža v Sloveniji, po drugih predpisih ni dolžan ustanoviti svoje podružnice, lahko na ozemlju Slovenije posluje neposredno.

Če davčni zavezanec, ki nima sedeža v Sloveniji, v Sloveniji nima podružnice, opravlja pa aktivnosti, zaradi katerih se šteje za zavezanca za namene DDV v Sloveniji, se identificira za namene DDV in sam izvršuje obveznosti in uveljavlja pravice po [ZDDV-1](#) ali pa imenuje davčnega zastopnika, ki v njegovem imenu izpolnjuje obveznosti iz naslova DDV. Davčni zavezanec, ki nima sedeža v Sloveniji, ima pa sedež v drugi državi članici, ki v skladu s predpisi ni dolžan ustanoviti podružnice, in izpolnjuje pogoje za identifikacijo za namene davka na dodano vrednost, lahko imenuje davčnega zastopnika.

Če davčni zavezanec, ki v Sloveniji nima sedeža, posluje v Sloveniji preko podružnice, bo podružnica nastopala v imenu in za račun davčnega zavezanca, pri čemer mora uporabljati firmo matičnega podjetja, njegov sedež in svoje ime.

Vsaka oseba mora davčnemu organu prijaviti, kdaj začne opravljati dejavnost kot davčni zavezanec, in pristojnemu finančnemu uradu predložiti zahtevek za izdajo identifikacijske

številke za DDV. Davčni zavezanec mora davčnemu organu prijaviti tudi vsakršno spremembo v zvezi z dejavnostjo in prenehanje opravljanja dejavnosti.

V Sloveniji se kot identifikacijska številka za namene DDV uporablja davčna številka, katero sicer dobijo vsi zavezanci za davek v Sloveniji, s predpono SI. Dodelitev in uporaba davčne številke je urejena v [Zakonu o davčnem postopku - ZDavP-2](#), v členih 33 do 35. Davčna številka pa se lahko dodeli tudi na podlagi drugih predpisov, npr. [Zakona o sodnem registru - ZSReg](#), ki v 3. členu določa, da je subjekt vpisa v sodni register podružnica tujega podjetja. Podatki, ki se vpišejo za podružnico tujega podjetja iz ES, so določeni v 4. a členu. Za vsak subjekt vpisa v sodni register je obvezen podatek o posamezni osebi kot družbeniku, ustanovitelju ali članu subjekta vpisa (2. b člen). Če je ustanovitelj podružnice pravna oseba, je obvezen podatek o ustanovitelju, med drugim, njegova enotna identifikacijska številka (2. točka prvega odstavka 2. b člena).

Po določbi 1. a člena [Zakona o sodnem registru - ZSReg](#) je enotna identifikacijska številka za pravne osebe, ki so vpisane v poslovnem registru, njihova matična številka, za druge fizične in pravne osebe pa davčna številka (tretji odstavek 1a. člena tega zakona). V šestem odstavku 1.a člena je določeno, da če pravna oseba nima matične številke, ker ni vpisana v poslovni register, in potrebuje identifikacijsko številko, da bi se lahko v sodni register vpisala kot družbenik, ustanovitelj ali član subjekta vpisa ali kot član organa subjekta vpisa, se na njeno zahtevo vpiše v davčni register zaradi dodelitve davčne številke, tudi če niso izpolnjeni splošni pogoji za vpis v davčni register, ki jih določa zakon, ki ureja davčni register, in zakon, ki ureja davčni postopek.

Navedeno pomeni, da če želi tuja pravna oseba v Sloveniji ustanoviti podružnico, in še ni vpisana v poslovni register v Sloveniji, mora najprej pridobiti davčno številko. Ko je oseba vpisana v davčni register, se ji dodeli davčno številko. Ta davčna številka šteje kot enotna identifikacijska številka ustanovitelja subjekta vpisa v sodni register. Torej, najprej se v davčni register vpiše in se dodeli davčna številka ustanovitelju, in potem se v davčni register vpiše in dodeli še davčna številka podružnici.

Kot navajamo že zgoraj, je identifikacijska številka za namene DDV zavezančeva davčna številka s predpono SI. V opisanem primeru mora podružnica v Sloveniji pridobiti identifikacijsko številko za DDV. Ker isti subjekt v Sloveniji ne more uporabljati dveh različnih identifikacijskih številk za namene DDV, bo družba s sedežem izven Slovenije, uporabljala identifikacijsko številko podružnice in ne številke, ki ji je bila prvotno dodeljena.

Vprašanje 7: Zakaj mora biti v sistemu VIES za davčnega zavezanca zabeležen naslov stalnega prebivališča? (28. 1. 2016)

Odgovor

Davčni zavezanec je fizična oseba, ki opravlja katero koli ekonomsko dejavnost, ne glede na statusno obliko, zato se za namene DDV identificira z naslovom stalnega prebivališča. V sistem VIES se zato za fizične osebe pošilja naslov stalnega prebivališča.

Podrobneje

Dodelitev identifikacijske številke za DDV pomeni dokaz o davčnem statusu davčnega zavezanca za namen odmere DDV in poenostavlja nadzor davčnih zavezancev zaradi pravilnega pobiranja davka. Države članice morajo zagotavljati resničnost vpisov v register davčnih zavezancev zaradi omogočanja pravilnega delovanja sistema DDV. Tako mora pristojni nacionalni organ preveriti status davčnega zavezanca, preden mu dodeli identifikacijsko številko za DDV. Na podlagi ustaljene sodne prakse Sodišča Evropske unije so identifikacija iz člena 214 [Direktive Sveta 2006/112/ES](#) in obveznosti iz člena 213 te direktive zgolj formalne zahteve zaradi izvajanja nadzora. Iz te sodne prakse izhaja, da je vpis davčnega zavezanca v register

davčnih zavezancev za DDV formalna zadeva (sodba Sodišča Evropske unije C-527/11 z dne 14. 3. 2013).

[Uredba Sveta \(EU\) št. 904/2010](#) z dne 7. oktobra 2010 o upravnem sodelovanju in boju proti goljufijam na področju davka na dodano vrednost v 17. členu določa, da vsaka država članica hrani v elektronskem sistemu med drugim tudi podatke o identiteti, dejavnosti, pravni obliki in naslovu oseb, ki so jim bile izdane identifikacijske številke za DDV, ter datum izdaje številke. Uredba v 31. členu nadalje določa, da pristojni organi vsake države članice zagotovijo, da osebe, ki sodelujejo pri dobavi blaga ali opravljanju storitev znotraj Unije, ter davčni zavezanci, ki nimajo sedeža in ki opravljajo telekomunikacijske storitve, storitve oddajanja in elektronsko opravljene storitve, še zlasti tiste iz [Priloge II Direktive 2006/112/ES](#), lahko dobijo za namene teh transakcij elektronsko potrditve veljavnosti identifikacijske številke za DDV katere koli določene osebe ter ustrezno ime in naslov. Te informacije morajo ustrezati podatkom iz člena 17. Podrobne informacije o delovanju sistema VIES in pogojih objave podatkov s strani držav članic Unije so objavljene na [spletnih straneh Evropske komisije](#).

[ZDDV-1](#) določa, da se pri fizični osebi v obdavčljiv promet všteva obdavčljiv promet, ki ga fizična oseba dosega iz naslova opravljanja neodvisne gospodarske dejavnosti (kot samostojni podjetnik, zasebnik oziroma fizična oseba). Zato je FURS tudi zagotovil informacijsko podporo tako, da se vse fizične osebe, ki opravljajo dejavnost (samostojne podjetnike, kulturnike, športnike, odvetnike...), identificira za namene DDV kot fizične osebe. Namen uveljavitve je natančna določitev obdavčljivega prometa za davčne zavezance, fizične osebe, ki opravljajo neodvisne ekonomske dejavnosti v različnih organizacijskih oblikah. Ne glede na organizacijsko obliko, v kateri fizična oseba opravlja določeno ekonomsko dejavnost (s.p., notar, športnik, kulturnik, kmet po dejanskih prihodkih...), se torej za namene določanja obdavčljivega prometa seštevajo vsi dohodki iz ekonomskih dejavnosti davčnega zavezanca.

Pred spremembo 94. člena [ZDDV-1](#) se dohodki, ki jih je davčni zavezanec prejel kot s.p., niso seštevili z ostalimi dohodki, ki jih je prejel kot fizična oseba (npr. avtorski honorar dosežen v neodvisnem razmerju, izkoriščanje premoženja...). Tako sedaj velja, da je davčni zavezanec, ki je presegel prag za vstop v sistem DDV kot s. p., identificiran za namene DDV tudi za ostale ekonomske dejavnosti, ki jih opravlja v neodvisnem razmerju kot fizična oseba. To pomeni, da mora davčni zavezanec obračunavati in plačevati DDV od vseh transakcij, ki jih neodvisno opravlja v okviru ekonomske dejavnosti, razen če niso v skladu z [ZDDV-1](#) oproščene plačila DDV.

Ta sprememba za navedene davčne zavezance pomeni tudi administrativno razbremenitev oziroma poenostavitev, saj jim s tem, ko so identificirani za namene DDV za opravljanje vseh njihovih ekonomskih dejavnosti, ni treba vlagati ponovnih zahtevkov za identifikacijo.

Davčni zavezanec – fizična oseba na izdanih računih navede davčno številko, pod katero je identificirana za namene DDV, navede pa tudi firmo in sedež registrirane dejavnosti.

Seveda pa mora vsak davčni zavezanec v svojem knjigovodstvu zagotavljati dovolj podrobne podatke, ki omogočajo pravilno in pravočasno obračunavanje DDV in nadzor davčnega organa, kot to določa 85. člen [ZDDV-1](#). Navedeno pomeni, da je davčni zavezanec, ki opravlja več registriranih dejavnosti, dolžan voditi poslovne knjige ločeno po posameznih dejavnostih.

Če davčni zavezanec za namene svojega poslovanja potrebuje tudi potrdilo o identifikaciji za DDV, v katerem so navedene registrirane dejavnosti, davčni organ na vlogo davčnega zavezanca izda potrdilo o identifikaciji za namene DDV z navedbo imena in priimka ter stalnega prebivališča fizične osebe ter navedbo vseh dejavnosti (ter naslovov teh dejavnosti), ki so registrirane pri posameznem registracijskem organu.

Ker je na podlagi navedenega davčni zavezanec fizična oseba, ki opravlja katero koli ekonomsko dejavnost (ne glede na statusno obliko), FURS v sistem VIES za fizične osebe, ki so identificirane za namene DDV po uveljavitvi ZDDV-1E, pošilja kot naslov davčnega zavezanca naslov njegovega stalnega prebivališča.

Vprašanje 8: Ali so na Seznamu davčnih zavezancev, ki jim je prenehala identifikacija za namene DDV po uradni dolžnosti, navedena tako podjetja, ki ne obstajajo več oziroma so šla v likvidacijo, kot tudi podjetja, ki sicer še poslujejo, vendar jim je prenehala identifikacija za namene DDV? (28. 1. 2016)

Odgovor

Na [Seznamu davčnih zavezancev](#), katerim je bila preklicana identifikacija za DDV po uradni dolžnosti, ki je objavljen na spletni strani FURS, so objavljeni le zavezanci, ki niso izpolnili svojih zakonskih obveznosti glede obveščanja FURS o prenehanju poslovanja ali glede predlaganja obračunov DDV.

Navedeno pomeni, da na prej omenjenem seznamu niso navedeni davčni zavezanci, za katere je davčni organ odločil o prenehanju identifikacije za namene DDV na podlagi njihovega zahtevka.

Podrobneje

Davčni organ odloči o prenehanju identifikacije za namene DDV po prejemu zahtevka davčnega zavezanca ali pravne osebe, ki ni davčni zavezanec, za prenehanje identifikacije za namene DDV oziroma po uradni dolžnosti, če ugotovi, da ne obstajajo več razlogi za identifikacijo za namene DDV.

Davčni organ lahko odloči o prenehanju identifikacije za namene DDV, če davčni zavezanec preneha opravljati dejavnost in o tem ne obvesti davčnega organa oziroma, če ni predložil obračuna DDV v zadnjih 6 mesecih.

Davčni organ lahko odloči o prenehanju identifikacije za namene DDV davčnega zavezanca, ki nima sedeža v Sloveniji, če ta davčni zavezanec preneha opravljati dejavnost in o tem ne obvesti davčnega organa oziroma, če ni predložil obračuna DDV v zadnjih 3 mesecih.

Iz navedenega izhaja, da so na Seznamu davčnih zavezancev, katerim je bila preklicana identifikacija za DDV po uradni dolžnosti po prvem odstavku 80. člena [ZDDV-1](#), ki je objavljen na spletni strani FURS, objavljeni le zavezanci, ki niso izpolnili svojih zakonskih obveznosti glede obveščanja FURS o prenehanju poslovanja ali glede predlaganja obračunov DDV.

Na prej omenjenem seznamu pa niso navedeni davčni zavezanci, za katere je davčni organ odločil o prenehanju identifikacije za namene DDV na podlagi njihovega zahtevka. Tudi v primerih, ko AJPES izbriše samostojnega podjetnika iz Poslovnega registra Republike Slovenije na podlagi prijave za izbris samostojnega podjetnika, podane preko E-VEM vstopne točke, se to šteje kot zahteva samostojnega podjetnika za prenehanje identifikacije za DDV.

Vprašanje 9: Ali se mora mali davčni zavezanec zaradi prejema storitev, ki so obdavčene po splošnem pravilu, identificirati za namene DDV, če storitve prejme od zavezanca s sedežem izven Unije? Ali, če prejme storitve od malega davčnega zavezanca s sedežem izven Slovenije? Ali, če prejme storitve, ki so oproščene plačila DDV? (28. 1. 2016)

Odgovor

Mali davčni zavezanec, ki prejme storitve iz prvega odstavka 25. člena [ZDDV-1](#), če te storitve opravi davčni zavezanec, ki nima sedeža v Sloveniji, je plačnik DDV in se mora identificirati za namene DDV.

Obveznost obračuna DDV se nanaša tudi na malega davčnega zavezanca, ki prejme storitve iz prvega odstavka 25. člena [ZDDV-1](#), če te storitve opravi mali davčni zavezanec iz druge države članice ali davčni zavezanec s sedežem izven Unije.

Malemu davčnemu zavezancu, ki ni identificiran za namene DDV, prejme pa storitve, ki so po določbah ZDDV-1 oproščene plačila DDV, se ni treba identificirati za namene DDV.

Podrobneje

Na podlagi četrtega odstavka 78. člena [ZDDV-1](#) se mora vsak davčni zavezanec (tudi mali davčni zavezanec iz prvega in drugega odstavka 94. člena [ZDDV-1](#)), ki ima sedež v Sloveniji in opravlja storitve na ozemlju druge države članice, za katere je plačnik DDV v skladu s 196. členom [Direktive Sveta 2006/112/ES](#) izključno prejemnik storitev in vsak davčni zavezanec, za katerega se na ozemlju Republike Slovenije opravijo storitve, za katere je v skladu s 3. točko prvega odstavka 76. člena dolžan plačati DDV, predložiti pristojnemu davčnemu organu zahtevek za izdajo identifikacijske številke za DDV.

V skladu s 3. točko prvega odstavka 76. člena [ZDDV-1](#) je plačnik DDV vsak davčni zavezanec ali pravna oseba, ki ni davčni zavezanec, je pa identificirana za namene DDV, katerima se opravijo storitve iz prvega odstavka 25. člena tega zakona, če te storitve opravi davčni zavezanec, ki nima sedeža v Sloveniji.

Mali davčni zavezanec, ki prejme storitve iz prvega odstavka 25. člena [ZDDV-1](#), če te storitve opravi davčni zavezanec, ki nima sedeža v Sloveniji, je tako plačnik DDV in se mora zato identificirati za namene DDV.

Obveznost obračuna DDV se nanaša tudi na malega davčnega zavezanca, ki prejme storitve iz prvega odstavka 25. člena [ZDDV-1](#), ko te storitve opravi mali davčni zavezanec iz druge države članice ali davčni zavezanec, s sedežem izven Unije. [ZDDV-1](#) v 90. členu določa obveznost predložitve rekapitulacijskega poročila. Določba je povzeta po 262. členu [Direktive Sveta 2006/112/ES](#), ki v c) točki določa, da mora vsak davčni zavezanec, identificiran za DDV, davčnemu organu predložiti rekapitulacijsko poročilo o davčnih zavezancih in pravnih osebah, ki niso davčni zavezanci, so pa identificirane za DDV, katerim je opravil storitve, ki niso storitve, ki bi bile oproščene plačila DDV v državi članici, v kateri je transakcija obdavčljiva, in za katere je prejemnik storitev dolžan plačati DDV v skladu s 196. členom [Direktive Sveta 2006/112/ES](#).

Iz navedene določbe Direktive je razvidno, da davčni zavezanec, ki je opravil storitve, v svoji državi ne poroča o storitvah, ki bi bile oproščene plačila DDV v državi članici, v kateri je transakcija obdavčljiva.

Davčnemu zavezancu, ki ni identificiran za namene DDV, opravlja pa le oproščene dobave blaga ali storitev, se tako ni treba identificirati za namene DDV, kadar prejme storitve, ki so v skladu z določbami [ZDDV-1](#) oproščene plačila DDV.

Vprašanje 10: Javna uprava in obračun DDV od prejetih storitev prevajanja, ki jih opravi davčni zavezanec iz druge države. (28. 1. 2016)

Odgovor

Če je prejemnik storitve prevajanja, ki jo opravi davčni zavezanec iz druge države, ministrstvo, ki je identificirano za namene DDV, ali pa katerikoli drug proračunski uporabnik, ki je identificiran za namene DDV, je davčni zavezanec kot prejemnik storitve prevajanja dolžan obračunati in plačati DDV.

Če ministrstvo kot prejemnik storitve prevajanja ni davčni zavezanec, identificiran za namene DDV (tudi ni identificiran za DDV kot pridobitelj blaga), pa se za namene uporabe pravil o kraju opravljanja storitev ne šteje za davčnega zavezanca. V tem primeru se mu zaradi tako prejete storitve tudi ni treba identificirati za DDV in nima obveznosti za plačilo DDV, saj mora DDV plačati izvajalec storitve v državi, kjer se šteje, da je kraj opravljanja storitve.

Podrobneje

Za storitve prevajanja, ki jih davčnemu zavezancu, identificiranemu za namene DDV v Sloveniji, opravi davčni zavezanec iz druge države, se za določitev kraja opravljanja storitve uporabi splošno pravilo iz 25. člena [ZDDV-1](#). V takem primeru se kraj opravljanja storitve na podlagi prvega odstavka 25. člena [ZDDV-1](#) (44. člena Direktive Sveta 2006/112/ES) določi po sedežu prejemnika, zato izvajalec storitve (iz druge države članice) na računu ne obračuna DDV in navede klavzulo »Reverse Charge«, prejemnik storitve pa je oseba, ki mora obračunati in plačati DDV (3. točka prvega odstavka 76. člena [ZDDV-1](#)).

Glede navedbe davčnega zavezanca, da večina proračunskih uporabnikov ni identificiranih za namene DDV, saj se v skladu s peto točko 5. člena [ZDDV-1](#) pri opravljanju dejavnosti organov oblasti ne štejejo za davčne zavezance, želimo opozoriti, da bi se za namene uporabe pravil o kraju opravljanja storitev le ti šteli za davčnega zavezanca tudi, če bi bili identificirani za namene DDV kot pridobitelji blaga (če je skupna vrednost pridobitev blaga v tekočem in preteklem koledarskem letu preseгла 10.000 evrov).

Če ministrstvo kot prejemnik storitve prevajanja ni davčni zavezanec, identificiran za namene DDV (tudi ni identificiran za DDV kot pridobitelj blaga), se za namene uporabe pravil o kraju opravljanja storitev ne šteje za davčnega zavezanca. V takem primeru se kraj opravljanja storitve prevajanja določi v skladu z drugim odstavkom 25. člena [ZDDV-1](#) (45. člena [Direktive Sveta 2006/112/ES](#)) po sedežu izvajalca storitve, zato izvajalec storitve (če je davčni zavezanec za DDV v svoji državi) na računu obračuna DDV. V takem primeru se ministrstvu (ni davčni zavezanec za DDV) samo zaradi tako prejete storitve iz EU ni treba identificirati za DDV in nima obveznosti za plačilo DDV, saj mora DDV plačati izvajalec storitve v državi, kjer se šteje, da je kraj opravljanja storitve.

Pri tem je treba upoštevati, da izvajalec storitve obračuna DDV, če dokaže, da mu prejemnik storitve iz druge države članice ni sporočil identifikacijske številke, oziroma izvajalca ni seznanil, da je zaprosil za identifikacijsko številko za DDV. V tem primeru lahko izvajalec storitve šteje, da prejemnik iz druge države članice nima statusa davčnega zavezanca. Več glede tega, kdaj izvajalec storitve lahko šteje, da ima prejemnik storitve status davčnega zavezanca, ali pa tega statusa nima, je navedeno v [Izvedbeni uredbi sveta \(EU\) št. 282/2011](#).

Če izvajalec storitve kljub obvestilu ministrstva o njegovem statusu prejemnika storitve kot davčnega zavezanca/nezavezanca ne izstavi računa v skladu z zgoraj navedenim, prejemnik računa lahko zahteva ustrezen popravek računa.

Vprašanje 11: Prejete subvencije in obveznost identifikacije za namene DDV. (28. 1. 2016)

Podjetje ima letno 19.000 evrov prihodkov. Ker bo preko Zavoda za zaposlovanje zaposlilo osebo, ki je bila prijavljena na Zavodu za zaposlovanje, bodo prejeli subvencijo v višini 8.000 evrov.

Odgovor

V konkretnem primeru sodi prejeta subvencija s strani Zavoda za zaposlovanje med neobdavčljiv promet, ker prejeti znesek ne predstavlja plačila za opravljeno dobavo blaga ali storitev. Zneska prejete subvencije podjetju ni treba upoštevati pri izračunavanju mejnega zneska obdavčljivega prometa.

Podrobneje

V skladu z drugim odstavkom 78. člena [ZDDV-1](#) se obveznost predložitve zahtevka za izdajo identifikacijske številke za DDV ne nanaša na davčnega zavezanca iz prvega odstavka 94. člena tega zakona, ki utemeljeno pričakuje, da v obdobju 12 mesecev ne bo dosegel oziroma presešel prometa v znesku 50.000 evrov in davčnega zavezanca iz drugega odstavka 94. člena tega zakona.

V skladu s prvim odstavkom 94. člena [ZDDV-1](#) je davčni zavezanec oproščen obračunavanja DDV, če v obdobju zadnjih 12 mesecev ni presešel oziroma ni verjetno, da bo presešel 50.000 evrov obdavčljivega prometa. Sedmi odstavek 94. člena [ZDDV-1](#) določa, da obdavčljivi promet iz prvega odstavka tega člena obsega naslednje zneske, brez DDV:

- znesek obdavčenih dobav blaga in storitev;
- znesek transakcij, ki so oproščene v skladu z 52., 53., 54. in 55. členom tega zakona;
- znesek transakcij z nepremičninami, finančnih transakcij iz 4. točke 44. člena tega zakona ter zavarovalnih storitev, razen če so te transakcije postranske transakcije.

Program Zaposli me je javni razpis za spodbujanje težje zaposljivih brezposelnih oseb. Subvencija se izplača delodajalcem, ki so izbrani na javnem razpisu, v enkratnem znesku, po zaposlitvi brezposelne osebe iz ciljne skupine razpisa za polni delovni čas.

Subvencije, ki niso neposredno povezane s ceno blaga ali storitve, ne le da niso del davčne osnove, ampak predstavljajo neobdavčljiv promet, saj se take subvencije razumejo kot prejemki, ki jih ni mogoče šteti za plačilo opravljene dobave blaga ali storitev. Tako tudi subvencija, prejeta od Zavoda za zaposlovanje v programu Zaposli me, predstavlja neobdavčljiv promet.

Če v obdobju zadnjih 12 mesecev podjetje ni presešlo oziroma ni verjetno, da bo presešlo znesek 50.000 evrov obdavčljivega prometa, je oproščeno obračunavanja DDV in mu ni treba predložiti zahtevka za izdajo identifikacijske številke za DDV.

Vprašanje 12: Ali se je fizična oseba dolžna identificirati za namene DDV, čeprav je dohodek dosegla z enkratnim poslom? (28. 1. 2016)

Odgovor

Glede na to, da je zavezanec za namene DDV oseba, ki opravlja ekonomsko dejavnost, posameznik zaradi enkratnega posla ne more biti opredeljen kot zavezanec za DDV.

Podrobneje

[ZDDV-1](#) v 5. členu določa, da je davčni zavezanec po 5. členu [ZDDV-1](#) vsaka oseba, ki kjerkoli neodvisno opravlja katerokoli ekonomsko dejavnost, ne glede na namen ali rezultat opravljanja dejavnosti. Ekonomska dejavnost obsega vsako proizvodno, predelovalno, trgovsko in storitveno dejavnost, vključno z rudarsko, kmetijsko in poklicno dejavnostjo. Ekonomska dejavnost obsega tudi izkoriščanje premoženja in premoženjskih pravic, če je namenjeno trajnemu doseganju dohodka.

Namen splošne določbe je iz pojma »davčni zavezanec« izločiti osebe, ki sicer priložnostno

opravijo promet blaga ali storitev, ki bi se lahko štel za obdavčljiv promet v smislu DDV in ni del trajne, ponavljajoče dejavnosti.

Določba prvega in drugega odstavka 5. člena [ZDDV-1](#) je povzeta in usklajena s prvim odstavkom 9. člena [Direktive Sveta 2006/112/ES](#), pri čemer pa navedena predpisa ne navajata kriterijev za ločevanje med trajno dejavnostjo in občasnim, priložnostnim prometom blaga ali storitev.

Določba prvega odstavka 12. člena [Direktive Sveta 2006/112/ES](#) daje državam članicam možnost, da lahko za davčnega zavezanca štejejo tudi osebo, ki občasno opravi transakcijo v zvezi z zgoraj navedenimi dejavnostmi. Navedena opcija ni prenesena v naš [ZDDV-1](#), kar pomeni, da se v skladu z našo zakonodajo pri presoji, ali se določeno osebo lahko obravnava kot davčnega zavezanca, ne moremo sklicevati na kriterij »občasnosti«. Iz navedenega izhaja, da osebe, ki opravljajo dejavnost le občasno, na podlagi določb ZDDV-1 ne moremo šteti za davčnega zavezanca.

Tudi Sodišče Evropske Unije (v nadaljevanju SEU) ni oblikovalo kriterijev, na osnovi katerih bi lahko presojali posamezno dejavnost za namene DDV. SEU se je v svojih sodbah glede tega vprašanja opredelilo, da je presojanje ali se določena dejavnost opravlja zaradi doseganja trajnega dohodka ali zgolj kot občasna transakcija v pristojnosti nacionalnih sodišč, kar je razvidno tudi iz primera sodbe Renate Enkler, C-230/94. SEU je v tem primeru odgovarjalo na vprašanja, kdaj se oddajanje opredmetenih stvari (avtodoma) šteje za opravljanje dejavnosti v smislu prvega stavka drugega odstavka 4. člena Šeste direktive oziroma za izkoriščanje premoženja v stvareh, z namenom trajnega doseganja dohodka, v smislu drugega stavka drugega odstavka 4. člena Šeste direktive. Pri presoji, ali gre v konkretnem primeru za opravljanje dejavnosti zaradi trajnega doseganja dohodka, pa mora nacionalno sodišče upoštevati vse relevantne okoliščine posameznega primera.

Poleg presoje, ali oseba v konkretnem primeru opravlja dejavnost, ali ne, je v zvezi z določitvijo zavezanosti za namene DDV in obvezno identifikacijo za namene DDV, pomemben znesek opravljenega prometa. Na podlagi prvega odstavka 94. člena [ZDDV-1](#) je namreč davčni zavezanec oproščen obračunavanja DDV, če v obdobju zadnjih 12 mesecev ni presegel oziroma ni verjetno, da bo presegel znesek 50.000 evrov obdavčljivega prometa.

Glede na to, da je zavezanec za namene DDV oseba, ki opravlja ekonomsko dejavnost, posameznik zaradi enkratnega posla ne more biti opredeljen kot zavezanec za DDV. Fizična oseba, ki je prodala eno umetniško sliko v znesku nad 50.000 evrov torej ni zavezanec za namene DDV. Vendar pa je za odločitev, ali določena oseba opravlja dejavnost s tem, ko prodaja slike, treba poznati vse okoliščine primera, saj samo podatek, da je fizična oseba v letu 2014 prodala le eno sliko, še ne pomeni, da ne opravlja dejavnosti. Pomemben je tudi podatek, ali je ta oseba v prejšnjih letih oziroma v letu 2015 morebiti prodajala slike.

Vprašanje 13: Katere transakcije se štejejo za transakcije z nepremičninami, kot jih določa tretja alineja sedmega odstavka 94. člena ZDDV-1? (28. 1. 2016)

Odgovor

Transakcije z nepremičninami pomenijo dobave nepremičnin in druge storitve, neposredno povezane z nepremičninami, kot je na primer dajanje nepremičnin v zakup ali najem.

Podrobneje

Na podlagi določbe tretje alineje sedmega odstavka 94. člena [ZDDV-1](#) se za ugotavljanje praga 50.000 evrov obdavčljivega prometa, ki je oproščen plačila DDV, med drugim upošteva tudi

znesek transakcij z nepremičninami, finančnih transakcij iz 4. točke 44. člena tega zakona ter zavarovalnih storitev, razen če so te transakcije postranske transakcije.

Transakcije z nepremičninami iz 3. alineje sedmega odstavka 94. člena [ZDDV-1](#) s tem zakonom in Pravilnikom o izvajanju Zakona o davku na dodano vrednost niso bolj podrobno določene.

Vendar pa nepremičnine predstavljajo blago in dobava nepremičnin je na podlagi 1. točke prvega odstavka 3. člena [ZDDV-1](#) predmet DDV kot samostojna transakcija, medtem ko so vse ostale transakcije z nepremičninami, ki ne predstavljajo dobave nepremičnin, predmet DDV v okviru opravljanja storitev iz 3. točke prvega odstavka tega člena. ZDDV-1 torej že z določitvijo predmeta obdavčitve loči pojem transakcij, ki so predmet DDV, na dobavo nepremičnin in opravljanje storitev v zvezi s temi nepremičninami.

Z upoštevanjem te razlage je mogoče ugotoviti, da transakcije z nepremičninami predstavljajo širši pojem, ki vsebuje tako dobavo (prodaja ali finančni lizing) nepremičnin kot tudi opravljanje storitev v zvezi z nepremičninami (dajanje v zakup ali najem).

Za določitev obdavčljivega prometa 50.000 evrov iz prvega odstavka 94. člena [ZDDV-1](#) je treba v skladu s tretjo alinejo sedmega odstavka tega člena [ZDDV-1](#) zato upoštevati tako dobave nepremičnin kot tudi dajanje nepremičnin v zakup ali najem.

Vprašanje 14: Ali se med obdavčljiv promet za vstop v sistem DDV šteje razlika v ceni med nabavno in prodajno vrednostjo rabljenega vozila ali prodajna vrednost rabljenega vozila? (28. 1. 2016)

Odgovor

V znesek obdavčljivih dobav blaga, kot ga določa 94. člen [ZDDV-1](#), se vštevata celotna prodajna vrednost rabljenih vozil.

Podrobneje

Mali davčni zavezanci (davčni zavezanci, ki niso identificirani za namene DDV) so oproščeni obračunavanja DDV. Pri obračunavanju DDV od dosežene razlike v ceni gre za posebno ureditev, ki predstavlja odstopanje od splošne ureditve sistema DDV. Ker gre za posebno ureditev v okviru sistema DDV, jo lahko uporabljajo samo obdavčljivi preprodajalci v okviru sistema DDV, torej davčni zavezanci, identificirani za namene DDV. Iz navedenega izhaja, da se v obdavčljivi promet za vstop v sistem DDV pri preprodajalcih rabljenih vozil šteje celotna prodajna vrednost rabljenih vozil.

Vprašanje 15: Ali se bo moral s.p., ki se ukvarja s prodajo spominkov za zbiratelje na daljavo preko avkcijskih hiš identificirati za DDV, če bo presegel promet 50.000 evrov? (28. 1. 2016)

Odgovor

Davčni zavezanec se bo moral identificirati za namene DDV, če bo z dobavami blaga na daljavo, za katere je kraj obdavčitve Slovenija in z izvozom blaga presegel 50.000 evrov obdavčljivega prometa v zadnjih 12 mesecih.

Podrobneje

Pogoje za določitev kraja dobave blaga s prevozom opredeljuje [Direktiva Sveta 2006/112/ES](#) v 32. do 34. členu, v [ZDDV-1](#) pa so povzeti v 20. členu. V skladu s tretjim odstavkom 20. člena [ZDDV-1](#) je pri prodaji blaga na daljavo kraj dobave kraj, kjer se pošiljanje ali prevoz kupcu konča, če vrednost opravljenih dobav v isto državo članico preseže prag, ki ga določi

posamezna država članica. Dokler ta prag v posamezni državi članici ni presežen, je kraj obdavčitve v državi članici, kjer se začne pošiljanje ali prevoz blaga. Pravila, ki se nanašajo na kraj opravljene prodaje blaga na daljavo, določena v tretjem do enajstem odstavku 20. člena [ZDDV-1](#), se uporabljajo za tuja podjetja, ki na daljavo iz drugih držav članic prodajajo blago v Sloveniji.

Slovenski davčni zavezanci, ki iz Slovenije na daljavo prodajo blago v druge države članice, pa morajo upoštevati pravila o prodaji blaga na daljavo, ki jih določajo predpisi tistih držav članic, v katere dobavljajo. Če slovenski davčni zavezanec dobavlja blago v več različnih držav članic, mora za vsako državo posebej upoštevati ta pravila.

Pravila o kraju obdavčitve pri prodaji blaga, ki se opravi na daljavo, se torej upoštevajo v primerih, ko končni potrošniki kupujejo blago neposredno od prodajalcev iz drugih držav članic z naročili po internetu, prek TV, po telefonu, katalogih ipd., blago pa jim odpošlje ali odpelje dobavitelj ali druga oseba za njegov račun iz Slovenije v drugo državo članico.

Pri prodaji blaga na daljavo gre za dobave, pri katerih blago odpošlje ali odpelje prodajalec ali druga oseba za njegov račun iz ene države članice, kupec pa prevzame blago v drugi državi članici, odgovornost za prevoz, zavarovanje in izvedbo transakcij pa nosi prodajalec vse dotle, dokler ni blago dostavljeno končnemu potrošniku v namembni državi članici. Ta posebna ureditev velja le za dobave končnim potrošnikom, katerih nakupi niso po kakšni drugi posebni ureditvi že obdavčeni v namembni državi članici. Tako se pravila o kraju obdavčitve, ki se nanašajo na prodajo blaga na daljavo, ne uporabljajo za dobave rabljenega blaga, umetniških predmetov, zbirk in starin, ki so predmet DDV v skladu s posebno ureditvijo, po kateri se obdavčuje razlika v ceni, ki jo doseže prodajalec tega blaga. V teh primerih je kraj obdavčitve država članica, v kateri je opravljena taka dobava.

Z namenom odprave čezmernih stroškov, ki bi jih imela manjša podjetja z uporabo pravil, ki opredeljujejo kraj opravljene prodaje blaga na daljavo, so države članice predpisale letni znesek prometa (limit), ki ga mora doseči posamezni dobavitelj blaga v določeni državi članici, nad katerim se uporablja načelo obdavčitve po namembni državi članici. Dokler limit v določeni državi članici ni dosežen, prodajalec obračunava DDV po pravilih svoje države za vse prodaje na daljavo, ki jih opravi v določeno državo članico. Pri tem je treba upoštevati, da je mogoče tudi, da namembna država članica omogoči davčnemu zavezancu, ki dosega promet, nižji od zneska, ki ga je predpisala, da je obdavčen v namembni državi članici. V tem primeru pa je kraj dobave pri prodaji blaga na daljavo v namembni državi članici, čeprav v tej državi še ni dosežen limit. Glede te možnosti se mora davčni zavezanec pozanimati v državi članici.

Avkcijska prodaja je javna prodaja blaga ali storitev kupcu, ki ponudi najvišjo ceno. Iz vaših pojasnil izhaja, da gre za avkcijsko prodajo po internetu.

V primeru prodaje blaga v tretje države (ZDA) gre za oproščen izvoz blaga po prvem odstavku 52. člena [ZDDV-1](#), po katerem je plačila DDV oproščena dobava blaga, ki ga iz Slovenije odpošlje ali odpelje v namembni kraj zunaj Unije prodajalec ali druga oseba za njegov račun. V zvezi z izvozom blaga po pošti so na spletni strani Finančne uprave Republike Slovenije objavljena obširnejša pojasnila, dostopna na povezavi: http://www.fu.gov.si/carina/podrocja/postni_promet/

Po prvem odstavku 94. člena [ZDDV-1](#) je davčni zavezanec oproščen obračunavanja DDV, če v obdobju zadnjih 12 mesecev ni presegel oziroma ni verjetno, da bo presegel znesek 50.000 evrov obdavčljivega prometa.

V skladu s sedmim odstavkom 94. člena [ZDDV-1](#) obdavčljivi promet iz prvega odstavka tega člena obsega naslednje zneske, brez DDV:

- znesek obdavčenih dobav blaga in storitev;
- znesek transakcij, ki so oproščene v skladu z 52., 53., 54. in 55. členom tega zakona;
- znesek transakcij z nepremičninami, finančnih transakcij iz 4. točke 44. člena tega zakona ter zavarovalnih storitev, razen če so te transakcije postranske transakcije.

V skladu z 78. členom [ZDDV-1](#) mora vsaka oseba davčnemu organu prijaviti, kdaj začne opravljati dejavnost kot davčni zavezanec, in predložiti zahtevek za izdajo identifikacijske številke za DDV. Davčni zavezanec mora davčnemu organu prijaviti tudi vsakršno spremembo v zvezi z dejavnostjo in prenehanje opravljanja dejavnosti. Obveznost predložitve zahtevka za izdajo identifikacijske številke za DDV pa se ne nanaša na davčnega zavezanca iz prvega odstavka 94. člena [ZDDV-1](#), ki utemeljeno pričakuje, da v obdobju 12 mesecev ne bo presegel prometa v znesku 50.000 evrov.

Iz navedenega izhaja, da se v limit 50.000 evrov obdavčljivega prometa iz prvega odstavka 94. člena [ZDDV-1](#) šteje vrednost prodaje blaga na daljavo končnim kupcem v druge države članice prek interneta, razen če je davčni zavezanec s to prodajo presegel vrednostni limit, določen v namembni državi članici in se je zato identificiral za namene DDV v tej državi ali če se je v tej državi članici prostovoljno identificiral za namene DDV. Če je davčni zavezanec v namembni državi članici identificiran za namene DDV, prodaja blaga na daljavo v to namembno državo članico ni predmet DDV v Sloveniji. V limit 50.000 evrov obdavčljivega prometa se šteje tudi izvoz blaga v tretje države (ZDA), ki je oproščen plačila DDV po 52. členu [ZDDV-1](#).

Davčni zavezanec se bo moral identificirati za namene DDV, če bo z dobavami blaga na daljavo, za katere je kraj obdavčitve Slovenija, in z izvozom blaga presegel 50.000 evrov obdavčljivega prometa v zadnjih 12 mesecih.

Vprašanje 16: Kakšna je davčna obveznost davčnega zavezanca iz druge države članice zaradi brezplačne uporabe orodja pri davčnem zavezancu v Sloveniji? (28. 1. 2016)

Tujec je od davčnega zavezanca v Sloveniji kupil v Sloveniji izdelano orodje, ki je bilo po nakupu dano dobavitelju v brezplačno uporabo oziroma izposojo. Ob nakupu orodja je dobavitelj na računu za orodje obračunal slovenski DDV. Slovenski dobavitelj orodja (prodajalec) je v svoji drugi proizvodni enoti za tujca (kupca orodja) določeno obdobje izdeloval serijske gotove izdelke, ki jih je tujcu dobavljal za plačilo z računom in s tem opravljal oproščeno dobavo blaga v skladu s 46. členom [ZDDV-1](#). Tujec je vložil zahtevek za vračilo DDV. Davčni organ je vračilo DDV zavrnil, ker naj bi moral tujec pridobiti identifikacijsko številko za namene DDV v Sloveniji ter izpolniti ostale davčne obveznosti glede predložitve obračuna DDV in RP-O.

Predpostavljamo, da je tujec identificiran za namene DDV v drugi državi članici in da dobavitelj v svojem imenu za svoj račun dobavi gotove izdelke tujcu v drugo državo članico.

Odgovor

Če tuji davčni zavezanec na ozemlju Slovenije da orodje, ki ga je kupil v Sloveniji z obračunanim DDV, v uporabo oziroma izposojo drugemu davčnemu zavezancu za plačilo, se za kraj opravljanja storitve uporabi splošno pravilo po prvem odstavku 25. člena [ZDDV-1](#), po katerem je kraj opravljanja storitve kraj, kjer ima prejemnik storitve sedež svoje dejavnosti oziroma stalno poslovno enoto, če so te storitve opravljene stalni poslovni enoti. Zaradi opravljanja storitev iz prvega odstavka 25. člena [ZDDV-1](#), za katere je plačnik DDV izključno prejemnik storitev (v skladu s 196. členom [Direktive Sveta 2006/112/ES](#)), se tujcu ni treba identificirati za namene DDV v Sloveniji.

Če tuji davčni zavezanec na ozemlju Slovenije da orodje, ki ga je kupil v Sloveniji od dobavitelja z obračunanim DDV, dobavitelju v brezplačno uporabo oziroma izposojo z namenom, da le ta z orodjem zanj izdelava serijske gotove izdelke, s tem tujec na ozemlju Slovenije ne opravi storitve za plačilo ob pogoju, da tujec to opravi za namene opravljanja svoje dejavnosti (tudi če dejavnost opravlja v drugi državi članici). Iz naslova te transakcije se tujcu ni treba identificirati za namene DDV v Sloveniji. Pri tem pa je treba upoštevati, da se mora po določbah [ZDDV-1](#) presojeti tudi vsaka naslednja dobava blaga ali storitve, ki jo tuji davčni zavezanec opravi v Sloveniji.

Tuji davčni zavezanec se mora identificirati za namene DDV v Sloveniji, če opravi druge storitve, za katere se kraj opravljanja storitev določa po posebnih pravilih, če bi bil kraj storitev Slovenija.

Tuji davčni zavezanec se mora identificirati za namene DDV v Sloveniji tudi v primeru, ko v Sloveniji opravi dobavo blaga, za katero bi se štelo, da je dobavljeno v Sloveniji. Tako se mora tuji davčni zavezanec identificirati za namene DDV v Sloveniji tudi, če opravi dobavo blaga (npr. orodja ali gotovih izdelkov) v drugo državo članico v obliki prenosa blaga, ki je del njegovih poslovnih sredstev, po 9. členu [ZDDV-1](#), ne glede na to, da gre za oproščeno dobavo blaga po 46. členu [ZDDV-1](#). O tej dobavi mora poročati v rekapitulacijskem poročilu.

Podrobneje

Po določbi prvega odstavka 3. člena [ZDDV-1](#) so predmet DDV tudi dobave blaga in opravljanje storitev, ki jih davčni zavezanec opravi v okviru opravljanja svoje dejavnosti na ozemlju Slovenije za plačilo.

Dobava blaga v skladu z določbo prvega odstavka 6. člena [ZDDV-1](#) pomeni prenos pravice do razpolaganja z opredmetenimi stvarmi kot da bi bil prejemnik lastnik. Kraj dobave blaga, ki se ne prevaža ali ne odpošilja, je v skladu z 19. členom [ZDDV-1](#) kraj, kjer se blago nahaja, ko se opravi dobava blaga. Če se blago odpošilja ali prevaža, je kraj dobave blaga na podlagi določbe 20. člena [ZDDV-1](#) kraj, kjer se odpošiljanje ali prevoz blaga prične.

Po določbi 14. člena [ZDDV-1](#) opravljanje storitev pomeni vsako transakcijo, ki ni dobava blaga. Nadalje [ZDDV-1](#) v 15. členu določa, da se za opravljanje storitev za plačilo šteje tudi opravljanje storitev, ki jih davčni zavezanec opravi brezplačno za svoje zasebne namene ali za zasebne namene njegovih zaposlenih ali za druge namene kot za namene opravljanja njegove dejavnosti.

Za pravilno določitev kraja opravljanja storitve je treba ugotoviti, ali gre za storitev, za katero se kraj opravljanja storitev določa po posebnem pravilu, ali pa se kraj opravljanja storitve določi po splošnem pravilu. Splošno pravilo za določanje kraja opravljanja storitev po 25. členu [ZDDV-1](#) se uporabi v vseh tistih primerih, ko za določeno storitev ni predpisano katero od posebnih pravil, ki so določena v 26. do 30. e členu [ZDDV-1](#). Če je storitev opravljena davčnemu zavezancu iz druge države in gre za storitev, za katero se kraj opravljanja storitve določi v skladu s prvim odstavkom 25. člena [ZDDV-1](#) v drugi državi članici ali tretji državi, je plačnik DDV v skladu s 196. členom [Direktive Sveta 2006/112/ES](#) izključno prejemnik storitev. V tem primeru se izvajalcu storitve v državi prejemnika storitve ni treba identificirati.

Če gre za prenos blaga, ki je del poslovnih sredstev davčnega zavezanca, v drugo državo članico je treba upoštevati določbo 9. člena [ZDDV-1](#) v povezavi s 46. členom tega zakona. Po določbi prvega odstavka 9. člena [ZDDV-1](#) se za dobavo blaga, opravljeno za plačilo, šteje tudi prenos blaga, ki je del poslovnih sredstev davčnega zavezanca, ki ga opravi davčni zavezanec v drugo državo članico. Nadalje [ZDDV-1](#) v drugem odstavku tega člena določa, da se šteje, da

je bil opravljen prenos blaga v drugo državo članico v skladu s prvim odstavkom tega člena, če davčni zavezanec ali druga oseba za njegov račun, odpošlje ali odpelje blago v drugo državo članico za namene svojega podjetja, razen za namene določenih navedenih transakcij.

Določba 9. člena [ZDDV-1](#) definira, kako se obravnava prenos blaga iz Slovenije v drugo državo članico. Načeloma gre za dobavo blaga v drugo državo članico, ki je obdavčljiva dobava po ZDDV-1, določa pa tudi transakcije, ki jih je treba upoštevati kot obdavčljive pri odpošiljanju v druge države članice. Z določbo 9. člena [ZDDV-1](#) se izenačuje prenos blaga, ki je del poslovnih sredstev davčnega zavezanca, z dobavami blaga znotraj Unije. Brez te določbe tovrstni prenosi blaga v drugo državo članico ne bi imeli za posledico pridobitve blaga znotraj Unije v tej drugi državi članici (kamor je bilo blago odposlano ali odpeljeno). V tem primeru ne moremo govoriti, da je bila opravljena prava dobava blaga, saj ne pride do prenosa pravice do razpolaganja z opredmetenimi stvarmi, kot da bi bil prejemnik lastnik v smislu 6. člena [ZDDV-1](#), niti ni bila opravljena prava pridobitev blaga, saj ne pride do pridobitve pravice do razpolaganja na premičninah, kot da bi bil pridobitelj lastnik. Posledica fiktivne dobave blaga znotraj Unije je prav tako fiktivna pridobitev blaga znotraj Unije od istega davčnega zavezanca, ki opravi prenos blaga pod identifikacijsko številko za DDV države članice, iz katere odpošlje blago, pridobitev blaga pa opravi pod identifikacijsko številko za DDV države članice, kamor je blago odposlal. Posledica obravnavanja prenosa blaga v drugo državo članico kot dobave blaga je tako pridobitev blaga v drugi državi članici. Definicija prenosa blaga napotuje na pošiljanje blaga z ozemlja Slovenije, vendar v drugo državo članico (ne pa tudi v tretje države ali na tretja ozemlja). Iz fiktivnih dobav blaga, ki jih opravi davčni zavezanec v drugo državo članico, so izključeni tisti prenosi blaga v drugo državo članico, ki so opredeljeni v točkah od a) do h) drugega odstavka 9. člena [ZDDV-1](#).

Na podlagi prvega odstavka 46. člena [ZDDV-1](#) so plačila DDV oproščene dobave blaga, ki ga odpošlje ali odpelje prodajalec ali oseba, ki pridobi blago, ali druga oseba za njun račun z ozemlja Slovenije v drugo državo članico, če se opravijo drugemu davčnemu zavezancu ali pravni osebi, ki ni davčni zavezanec, ki delujeta kot taka v tej drugi državi članici.

V skladu s četrnim odstavkom 46. člena [ZDDV-1](#) so plačila DDV oproščene dobave blaga v obliki prenosa blaga v smislu 9. člena tega zakona v drugo državo članico, za katere bi se priznavale oprostitev v skladu s 1. do 3. točko tega člena, če bi bile opravljene za račun drugega davčnega zavezanca.

Davčni zavezanec, ki nima sedeža v Sloveniji, ampak v drugi državi članici, ima pravico do vračila DDV, zaračunanega za blago, ki so mu ga dobavili ali za storitve, ki so jih zanj opravili drugi davčni zavezanci v Sloveniji ali za uvoz blaga v Slovenijo, če izpolnjuje pogoje, določene s 74. členom [ZDDV-1](#).

V skladu z 78. členom [ZDDV-1](#) mora vsaka oseba davčnemu organu prijaviti, kdaj začne opravljati dejavnost kot davčni zavezanec, in predložiti zahtevek za izdajo identifikacijske številke za DDV. Davčni zavezanec mora davčnemu organu prijaviti tudi vsakršno spremembo v zvezi z dejavnostjo in prenehanje opravljanja dejavnosti.

V skladu z drugim odstavkom 131. člena [Pravilnika o izvajanju ZDDV-1](#), če davčni zavezanec, ki nima sedeža v Sloveniji, opravi obdavčeno dobavo blaga oziroma storitev v Sloveniji, predloži zahtevek za izdajo identifikacijske številke najpozneje 15 dni, preden bo opravil obdavčljivo dobavo.

Vprašanje 17: Ali se je davčni zavezanec, ki opravlja delo zavarovalnega zastopnika in storitev reklamiranja na vozilu, v skladu z DDV zakonodajo dolžan identificirati za namene DDV? (28. 1. 2016)

Odgovor

Ker davčni zavezanec poleg plačila DDV oproščenih transakcij opravlja tudi z DDV obdavčene transakcije, velja, da se je dolžan identificirati za namene DDV, če je verjetno, da bo vrednost obdavčljivega prometa v zadnjih 12 mesecih preseгла znesek 50.000 evrov.

Podrobneje

Davčni zavezanec se mora identificirati za namene DDV, če v skladu s prvim odstavkom 94. člena [ZDDV-1](#) v obdobju zadnjih 12 mesecev preseže oziroma je verjetno, da bo presegl znesek 50.000 evrov obdavčljivega prometa. Zahtevek za izdajo identifikacijske številke za DDV mora predložiti najpozneje v mesecu, v katerem je verjetno, da bo vrednost obdavčljivega prometa presegl predpisani znesek (tretji odstavek 130. člena [Pravilnika o izvajanju ZDDV-1](#)).

Na podlagi določbe sedmega odstavka 94. člena [ZDDV-1](#) se za ugotavljanje praga 50.000 evrov obdavčljivega prometa, ki je oproščen plačila DDV, upošteva:

- znesek obdavčenih dobav blaga in storitev;
- znesek transakcij, ki so oproščene v skladu s 52., 53., 54. in 55. členom tega zakona;
- znesek transakcij z nepremičninami, finančnih transakcij iz 4. točke 44. člena tega zakona ter zavarovalnih storitev, razen če so te transakcije postranske transakcije.

Med zavarovalne storitve, ki so opredeljene v tretji alineji sedmega odstavka 94. člena [ZDDV-1](#), se uvrščajo tudi storitve zavarovalnega zastopanja in posredovanja. Te storitve so predmet DDV, so pa na podlagi 1. točke 44. člena [ZDDV-1](#) oproščene plačila DDV in v skladu s 63. členom tega zakona ne dajejo pravice do odbitka DDV.

V skladu z a točko 79. člena [ZDDV-1](#) mora davčni organ s posamično identifikacijsko številko za DDV identificirati vsakega davčnega zavezanca, razen davčnih zavezancev iz tretjega odstavka 5. člena tega zakona, ki na ozemlju Slovenije opravlja dobave blaga ali storitev, od katerih se DDV lahko odbije, razen davčnega zavezanca, ki dobavlja blago ali opravlja storitve, za katere je, v skladu z 2. do 4. točko prvega odstavka 76. člena tega zakona, plačnik DDV izključno kupec oziroma naročnik ali oseba, kateri je blago ali so storitve namenjene.

[ZDDV-1](#) v 79. členu predpisuje obveznost podelitve identifikacijske številke za DDV davčnemu zavezancu, ki opravlja dobave blaga ali storitev, od katerih se DDV lahko odbije. V drugih primerih pa identifikacija za namene DDV ni obvezna, razen v primerih pridobitve blaga znotraj Unije, ki so predmet DDV v Sloveniji.

Iz navedenega izhaja, da se davčnemu zavezancu, ki opravlja izključno oproščene transakcije, v zvezi s katerimi nima pravice do odbitka DDV, ni treba identificirati za namene DDV, ne glede na presežen znesek 50.000 evrov, saj obveznost identifikacije po 79. členu [ZDDV-1](#) za te primere ni predpisana.

Če pa davčni zavezanec poleg oproščenih transakcij opravlja tudi dobave po prvi in drugi alineji sedmega odstavka 94. člena [ZDDV-1](#) in verjetno, da bo vrednost vseh transakcij presegl znesek obdavčljivega prometa 50.000 evrov, je davčni zavezanec dolžan predložiti zahtevek za izdajo identifikacijske številke za DDV, davčni organ pa ga je dolžan identificirati skladno z 79. členom [ZDDV-1](#).

Vprašanje 18: Kdaj mora v primeru statusnega preoblikovanja podjetnika s prenosom podjetja na novo kapitalsko družbo, novoustanovljeni davčni zavezanec oddati zahtevek za izdajo identifikacijske številke za DDV? (28. 1. 2016)

Odgovor

V primeru statusnega preoblikovanja podjetnika s prenosom podjetja na novo kapitalsko družbo je pogoj iz 10. člena [ZDDV-1](#) v primeru, da novoustanovljeni davčni zavezanec odda zahtevek za izdajo identifikacijske številke za DDV takoj po vpisu v sodni in davčni register, izpolnjen.

Podrobneje

V primeru statusnega preoblikovanja podjetnika s prenosom podjetja na novo kapitalsko družbo, ki se ustanovi zaradi prenosa podjetnikovega podjetja, gre za prenos podjetja na novega davčnega zavezanca, ki se ob prenosu šele ustanavlja. Ker novoustanovljeni davčni zavezanec (nova kapitalska družba) v trenutku prenosa še ne more biti identificiran za namene DDV, menimo, da je pogoj iz 10. člena [ZDDV-1](#), po katerem mora biti podjetje ali del podjetja prenesen na davčnega zavezanca, identificiranega za namene DDV, izpolnjen tudi v primeru, če se novoustanovljeni davčni zavezanec identificira za namene DDV takoj po vpisu v sodni in davčni register.

V skladu s petim odstavkom 78. člena [ZDDV-1](#) mora davčni zavezanec predložiti prijavo oziroma zahtevek za izdajo identifikacijske številke za DDV v elektronski obliki. To pomeni, da mora v primeru statusnega preoblikovanja podjetnika s prenosom podjetja na novo kapitalsko družbo novoustanovljeni davčni zavezanec oddati zahtevek za izdajo identifikacijske številke za DDV takoj po vpisu v sodni in davčni register. Priporočamo, da podjetnik že pred samim vpisom prenosa davčnemu organu poda izjavo, s katero zagotavlja, da se bo novoustanovljeni davčni zavezanec identificiral za namene DDV takoj po vpisu v sodni in davčni register. Kot navedena izjava se lahko na primer šteje priglasitev davčne obravnave po 51. členu [ZDoh-2](#), priglasitev prenosa v skladu s 303. členom [ZDavP-2](#) ali objava nameravanega prenosa v skladu z drugim odstavkom 670. člena [ZGD-1](#).

Na podlagi te izjave, ali če ob predložitvi zahtevka za izdajo identifikacijske številke za DDV davčni zavezanec obvesti pristojni finančni urad, da gre za prenos podjetja, se postopek izdaje identifikacijske številke za DDV rešuje prioritarno.

Zgoraj navedeno glede trenutka predložitve zahtevka za izdajo identifikacijske številke za DDV velja tudi za primere prenosa s.p. na s.p., kadar se na podlagi prenosa ustanovi nov s.p., medtem ko v primeru prenosa podjetja s.p. na že obstoječega s.p. zgoraj navedeno ne velja, saj lahko že obstoječi s.p. – prevzemnik predloži zahtevek že pred vpisom prenosa podjetja.

Vprašanje 19: Ali se mora davčni zavezanec, ki nima sedeža v Sloveniji, v primeru vnosa neskupnostnega blaga v prosto cono identificirati za namene DDV? (28. 1. 2016)

Odgovor

Če bo davčni zavezanec, ki nima sedeža v Sloveniji, na ozemlju Slovenije opravil oziroma opravljal le oproščene dobave blaga, tudi če le te dajejo pravico do odbitka, se mu ni treba identificirati za namene DDV. Če navedeni davčni zavezanec predloži zahtevek za izdajo identifikacijske številke za DDV, ga mora davčni organ identificirati za namene DDV.

Podrobneje

V skladu z a) točko prvega odstavka 79. člena [ZDDV-1](#) mora davčni organ s posamično identifikacijsko številko za DDV identificirati vsakega davčnega zavezanca, razen davčnih zavezancev iz tretjega odstavka 5. člena tega zakona (oseba, ki priložnostno dobavi novo prevozno sredstvo), ki na ozemlju Slovenije opravlja dobave blaga ali storitev, od katerih se DDV lahko odbije, razen davčnega zavezanca, ki dobavlja blago ali opravlja storitve, za katere je, v skladu z 2. do 4. točko prvega odstavka 76. člena tega zakona, plačnik DDV izključno kupec oziroma naročnik ali oseba, kateri je blago ali so storitve namenjene.

[Pravilnik o izvajanju ZDDV-1](#) v drugem odstavku 131. člena določa, da če davčni zavezanec, ki nima sedeža v Sloveniji, opravi obdavčljivo dobavo blaga oziroma storitev, mora predložiti zahtevek za izdajo identifikacijske številke najpozneje 15 dni, preden bo opravil obdavčljivo dobavo.

Navedeno določbo pravilnika se razlaga tako, da se mora davčni zavezanec, ki nima sedeža v Sloveniji, identificirati za namene DDV v Sloveniji, če bo na ozemlju Slovenije opravil obdavčeno dobavo. Če bo davčni zavezanec, ki nima sedeža v Sloveniji, na ozemlju Slovenije opravil oproščeno dobavo, tudi če le ta daje pravico do odbitka, se mu ni treba identificirati za namene DDV. Če navedeni davčni zavezanec predloži zahtevek za izdajo identifikacijske številke za DDV, ga mora davčni organ, glede na določbo a) točke prvega odstavka 79. člena ZDDV-1, identificirati za namene DDV.

Vprašanje 20: Ali ob končanju stečajnega postopka davčnemu zavezancu, pravni osebi, preneha identifikacija za namene DDV na dan sprejetja sklepa o končanju stečajnega postopka ali na dan izbrisa iz sodnega registra oziroma Poslovnega registra Slovenije (v nadaljevanju PRS). (28. 1. 2016)

Odgovor

Sprejeti sklep sodišča o končanju stečajnega postopka nad davčnim zavezancem je davčnemu organu ustrezna podlaga za ugotovitev, da pri davčnem zavezancu ne obstajajo več razlogi za identifikacijo za namene DDV. Finančni urad tako odloči, da davčnemu zavezancu preneha identifikacija za namene DDV z dnem sprejetja sklepa sodišča o končanju stečajnega postopka.

Podrobneje

V skladu s prvim odstavkom 80. člena Zakona o davku na dodano vrednost – [ZDDV-1](#) o prenehanju identifikacije za namene DDV davčni organ odloči po prejemu zahtevka davčnega zavezanca ali pravne osebe, ki ni davčni zavezanec, za prenehanje identifikacije za namene DDV oziroma po uradni dolžnosti, če ugotovi, da ne obstajajo več razlogi za identifikacijo za namene DDV. Davčni zavezanec predloži zahtevek za prenehanje identifikacije za namene DDV davčnemu organu v elektronski obliki.

V skladu s prvo alinejo šestega odstavka 132. člena [Pravilnika o izvajanju ZDDV-1](#) davčni organ lahko odloči o prenehanju identifikacije za namene DDV tudi po uradni dolžnosti, če je davčni zavezanec prenehal opravljati dejavnost in o tem ni obvestil davčnega organa po prvem odstavku 78. člena [ZDDV-1](#).

Za davčnega zavezanca se ob končanju stečajnega postopka na podlagi sedmega odstavka 89. člena [ZDDV-1](#) davčno obdobje konča na dan pred sprejetjem sklepa o končanju stečajnega postopka. Sprejeti sklep sodišča o končanju stečajnega postopka nad davčnim zavezancem, pravno osebo, je davčnemu organu ustrezna podlaga za ugotovitev, da pri davčnem zavezancu ne obstajajo več razlogi za identifikacijo za namene DDV.

Ob končanju stečajnega postopka nad davčnim zavezancem je treba upoštevati tudi določbo sedmega odstavka 89. člena [ZDDV-1](#), po kateri se pri davčnem zavezancu ob končanju stečajnega postopka davčno obdobje konča na dan pred sprejetjem sklepa o končanju stečajnega postopka.

Iz navedenega izhaja, da davčni zavezanec ob končanju stečajnega postopka predloži zadnji obračun DDV za davčno obdobje, ki se konča na dan pred sprejetjem sklepa o končanju stečajnega postopka. Davčnemu zavezancu preneha identifikacija za namene DDV z dnem sprejetja sklepa sodišča o končanju stečajnega postopka.

V primeru končanja stečajnega postopka nad davčnim zavezancem, pravno osebo, finančni urad tako odloči, da davčnemu zavezancu preneha identifikacija za namene DDV z dnem sprejetja sklepa sodišča o končanju stečajnega postopka.

Vprašanje 21: Ali se mora tuji davčni zavezanec iz Španije, ki je identificiran za namene DDV v Španiji (vendar je tam vpisan v poseben register in ima o tem tudi potrdilo španske davčne uprave) identificirati za namene DDV tudi v Sloveniji, saj pri nas nima svoje ID številke v VIES-u? (28. 1. 2016)

Odgovor

Vsak davčni zavezanec, ki opravlja dobave blaga ali storitve na ozemlju Slovenije, se je dolžan pravočasno identificirati za namene DDV v Sloveniji. Davčni zavezanec, ki nima sedeža v Sloveniji, mora obrazcu [DDV-P3](#) med drugim priložiti potrdilo pristojnega organa države, kjer ima sedež, da je dolžan obračunavati DDV v tej državi, ali izpis iz sodnega ali drugega registra, ki dokazuje, da opravlja dejavnost v državi, kjer ima sedež.

Podrobneje

Predmet DDV so dobave blaga, ki jih davčni zavezanec opravi v okviru opravljanja svoje ekonomske dejavnosti na ozemlju Slovenije za plačilo.

Vsaka oseba mora po [ZDDV-1](#) davčnemu organu prijaviti, kdaj začne opravljati dejavnost kot davčni zavezanec, in predložiti zahtevek za izdajo identifikacijske številke za DDV. Davčni zavezanec mora davčnemu organu prijaviti tudi vsakršno spremembo v zvezi z dejavnostjo in prenehanje opravljanja dejavnosti.

Davčni zavezanec, ki nima sedeža v Sloveniji in opravi obdavčeno dobavo blaga oziroma storitev v Sloveniji, mora k obrazcu [DDV-P3](#) predložiti potrdilo pristojnega organa države, kjer ima sedež, da je dolžan obračunavati DDV v tej državi, ali izpis iz sodnega ali drugega registra, ki dokazuje, da opravlja dejavnost v državi, kjer ima sedež. Zahtevek za izdajo identifikacijske številke predloži najpozneje 15 dni, preden bo opravil obdavčljivo dobavo.

Glede na omenjeno mora vsak davčni zavezanec pravočasno prijaviti začetek opravljanja dejavnosti v Sloveniji, ne glede na to, ali je vpisan v sistem VIES. Zgolj dejstvo, da posamezna država članica vodi ločen register za namene mednarodnih transakcij in se šele z vpisom v ta register vpiše v sistem VIES, ne vpliva na obveznost prijave in identifikacije za namene DDV v Sloveniji, v kolikor davčni zavezanec opravlja dobave blaga ali storitve na ozemlju Slovenije. Informacijski sistem FURS ne onemogoča vpisa takega davčnega zavezanca v register davčnih zavezancev, identificiranih za namene DDV.

Vprašanje 22: Ali se mora osnovna šola identificirati za namene DDV, ko prejme račun za smučarske karte iz tujine? (28. 1. 2016)

Odgovor

Osnovna šola, ki prejme račun za smučarske karte iz tujine, ni plačnik DDV in se zato ni dolžna identificirati za namene DDV.

Podrobneje

Prodaja smučarskih kart se obravnava kot prevoz smučarjev in se v skladu s Standardno klasifikacijo dejavnosti uvršča med storitve potniškega prometa.

Na podlagi prvega odstavka 28. člena [Zakona o davku na dodano vrednost - ZDDV-1](#) je kraj

opravljanja prevoza potnikov kraj, kjer se opravlja prevoz, pri čemer se upošteva prevožena razdalja.

Prodaja smučarskih kart je tako obdavčena tam, kjer se opravi prevoz z vlečnico oziroma sedežnico na smučišču. Osnovna šola, ki prejme takšno storitev, ni dolžna obračunati in plačati DDV kot prejemnik storitev.

V skladu s tretjo točko prvega odstavka 76. člena [ZDDV-1](#) mora namreč plačati DDV vsak davčni zavezanec ali pravna oseba, ki ni davčni zavezanec, je pa identificirana za namene DDV, katerima se opravijo storitve iz prvega odstavka 25. člena tega zakona, če te storitve opravi davčni zavezanec, ki nima sedeža v Sloveniji.

Osnovna šola, ki prejme račun za smučarske karte iz tujine, tako ni plačnik DDV in se zato ni dolžna identificirati za namene DDV.

Vprašanje 23: Davčna obravnava dohodkov izvedencev, tolmačev, cenilcev in mediatorjev, ki sodelujejo v sodnih postopkih. (28. 1. 2016)

Odgovor

Vse navedene osebe opravljajo določene storitve za sodišča v neodvisnem razmerju oziroma opravljajo neodvisno ekonomsko dejavnost iz drugega odstavka 5. člena [ZDDV-1](#).

Podrobneje

Na podlagi [Zakona o sodiščih - \(ZS\)](#) so sodni izvedenci, tolmači in cenilci lahko samo fizične osebe, ki v razmerju do sodišča kot naročnika delo opravljajo v razmerju, ki ima naravo neodvisnega razmerja. Prav tako so mediatorji lahko le fizične osebe, ki v razmerju do sodišča opravljajo delo v razmerju, ki ima naravo neodvisnega razmerja.

Vprašanje 24: Identifikacija stečajnega upravitelja za namene DDV. (28. 1. 2016)

Odgovor

Stečajni upravitelj – fizična oseba z vidika DDV opravlja naloge in pristojnosti stečajnega upravitelja v neodvisnem razmerju in se zato v skladu z določbami [ZDDV-1](#) šteje za davčnega zavezanca.

Podrobneje

Glede na zakonsko opredeljene naloge stečajnega senata, ki odloča o ugovorih stečajnega upravitelja, določa nagrado za delo stečajnega upravitelja ter postavlja in odstavlja stečajnega upravitelja ter naloge predsednika stečajnega senata, ki nadzoruje poslovanje stečajnega upravitelja in mu daje navodila, ki so zanj obvezna, niso zadostni kriteriji, da bi to razmerje lahko opredelili kot odvisno razmerje.

Iz odgovora na vprašanje št. 21 izhaja, da je treba odvisnost oziroma neodvisnost razmerja za namene izvajanja [ZDDV-1](#) presojati glede na vsebino opravljene storitve v vsakem konkretnem primeru posebej.

Vprašanje 25: Ali se morajo sobodajalci od 1. 1. 2015 identificirati za namene DDV, zato ker oglašujejo svoje storitve preko spletnih portalov (npr. Booking.com, Airbnb.com, Tripadvisor...)? (28. 1. 2016)

Odgovor

Vse osebe, ki opravljajo ekonomsko dejavnost redno oddajanje nepremičnine, ki leži v Sloveniji (sem sodi tudi le oddajanje sob), se štejejo za davčne zavezanec v skladu s 5. členom [ZDDV-1](#). Za sobodajalce, ki tržijo svoje sobe (oglaševanje oddaje nepremičnine) preko spletnih portalov, kot npr. Booking.com, Airbnb.com ali Tripadvisor, ne velja, da bi se morali identificirati za namene DDV od 1. 1. 2015 dalje, ko je uvedena posebna ureditev za elektronske storitve, ampak so sobodajalci davčni zavezanci, ki bi se morali kot prejemniki omenjenih storitev identificirati že pred 1. 1. 2015 v skladu s prvim odstavkom 25. člena ZDDV-1, ki določa, da je kraj opravljanja storitev, ki jih prejme davčni zavezanec, ki deluje kot tak, kraj, kjer ima ta davčni zavezanec sedež svoje dejavnosti.

Podrobneje

Telekomunikacijske storitve, storitve oddajanja ali elektronske storitve, ki jih opravi davčni zavezanec identificiran za namene DDV v Sloveniji, za osebe, ki niso davčni zavezanci, so obdavčene v državi, v kateri ima prejemnik storitve sedež. Prvi odstavek 7. člena [Izvedbene Uredbe Sveta \(EU\) št. 282/2011](#), z dne 15. marca 2011 opredeljuje elektronsko opravljene storitve iz [Direktive 2006/112/ES](#), kot storitve, ki se opravljajo s pomočjo medmrežja ali elektronskega omrežja in katerih lastnosti omogočajo, da se v veliki meri opravljajo avtomatizirano in z minimalnim človeškim posredovanjem in v odsotnosti informacijske tehnologije ne bi mogle obstajati.

Med elektronsko opravljene storitve iz prvega odstavka 7. člena Izvedbene Uredbe sodijo predvsem:

- (a) dobava digitaliziranih proizvodov na splošno, vključno s programsko opremo ter njenimi spremembami oziroma nadgradnjami;
- (b) storitve, ki omogočajo ali podpirajo navzočnost podjetij ali posameznikov na elektronskem omrežju, kot je na primer spletišče ali spletna stran;
- (c) storitve, ki jih računalnik avtomatsko ustvari s pomočjo medmrežja ali elektronskega omrežja kot odziv na prejemnikov posamičen vnos podatkov;
- (d) prenos, proti plačilu, pravice do prodaje blaga ali storitve na spletni strani, ki deluje kot spletni trg, kjer potencialni kupci s pomočjo avtomatiziranega postopka posredujejo ponudbe in kjer sta stranki z elektronsko pošto, ki jo samodejno ureja računalnik, uradno obveščeni o prodaji;
- (e) internetni paketi informacijskih storitev (ISP), v katerih telekomunikacijska sestavina predstavlja pomožen in podrejen del (torej paketi, ki ponujajo več od samega dostopa do medmrežja in zajemajo druge elemente, kot so vsebinske strani z dostopom do novic, vremenskih napovedi ali turističnih informacij; spletne igre; posredovanje spletišč; dostop do spletnih razprav in podobno);
- (f) storitve navedene v Prilogi I, kamor sodi tudi:
 - nudenje oglasnega prostora, vključno z oglasi s pasico na spletiščih in spletnih straneh.

Davčnim zavezancem (pravnim, fizičnim ali fizičnim osebam, ki opravljajo dejavnost), ki oglašujejo svoje storitve preko spletnih portalov je opravljena elektronska storitev nudenja oglasnega prostora, za katero se lahko po 1. 1. 2015 uporablja posebna ureditev. Ta ureditev se lahko uporablja, če jo izvaja davčni zavezanec, ki se je prijavil v to ureditev v katerikoli državi Unije, osebam, ki niso davčni zavezanci. Ta ureditev namreč samo poenostavlja postopek za zavezanec, ki te storitve opravljajo osebam, ki niso davčni zavezanci, da se jim ni treba identificirati v posamezni državi članici, ampak s prijavo v posebno ureditev na enem mestu oddajo obračun za vse storitve za vse države članice kjer opravljajo te storitve fizičnim osebam. Navedena ureditev pa se ne more uporabljati v primeru, če davčni zavezanec tovrstno storitev opravi drugemu davčnemu zavezancu.

Za pravilno razvrstitev storitev je pomembno v vsakem posameznem primeru ugotoviti, pod kakšnimi pravili in pogoji deluje spletni posrednik kot v primeru Booking.com.

Pravila in pogoji ponudnika Booking.com so objavljena na njihovi spletni strani. Tam je moč razbrati, da npr. Booking.com zagotavlja spletno platformo, preko katere lahko različne nastanitve (npr. hoteli, moteli, hostli, kočice, kampi, skupno kot »nastanitve«) oglašujejo svoje prostore za oddajo in preko katere lahko obiskovalci strani opravijo rezervacijo. Med nastanitve se uvrščajo tudi sobodajalci, ki oglašujejo svoje nastanitve.

Spletni portali običajno davčnim zavezancem izdajajo račune za provizijo (gre lahko za različne modele obračuna od fiksnih zneskov do odstotka transakcije ali kombinacija obojega), davčni zavezanci pa so dolžni obračunati in plačati 22 % DDV na zaračunano jim storitev. Vsi davčni zavezanci, ki oglašujejo svoje storitve prek spletnih portalov, bi se morali kot prejemniki storitev (od npr. Booking.com, Airbnb.com ali Tripadvisor) identificirati za namene DDV v skladu s četrtem odstavkom 78. člena [ZDDV-1](#).

V skladu s tem se ne moremo strinjati, da se morajo sobodajalci identificirati za namene DDV, ker tržijo svoje sobe preko spletne strani booking.com od 1. 1. 2015. Za sobodajalce, ki tržijo svoje nastanitve, ne velja, da bi se morali identificirati za namene DDV od 1. 1. 2015 dalje, ko je uvedena posebna ureditev za elektronske storitve, ampak so sobodajalci davčni zavezanci, ki bi se morali kot prejemniki omenjenih storitev identificirati že pred 1. 1. 2015 v skladu s prvim odstavkom 25. člena [ZDDV-1](#), ki določa, da je kraj opravljanja storitev, ki jih prejme davčni zavezanec, ki deluje kot tak, kraj, kjer ima davčni zavezanec sedež svoje dejavnosti. Če takega sedeža ali take stalne poslovne enote ni, je kraj opravljanja storitev kraj, kjer ima davčni zavezanec, ki prejme te storitve, stalno oziroma običajno prebivališče.

Iz prvega odstavka 3. točke prvega odstavka 76. člena ZDDV-1 izhaja, da je plačnik DDV-ja vsak davčni zavezanec ali pravna oseba, ki ni davčni zavezanec, je pa identificirana za namene DDV, katerima se opravijo storitve iz prvega odstavka 25. člena ZDDV-1, če te storitve opravi davčni zavezanec, ki nima sedeža v Sloveniji.

Iz navedenega torej izhaja, da se tujim spletnim agencijam, preko katerih davčni zavezanci oglašujejo svoje storitve, ni treba identificirati za namene DDV v Sloveniji, ker so tovrstne storitve obdavčene po prvem odstavku 25. člena ZDDV-1. Zaradi prejema tovrstnih storitev se mora namreč identificirati prejemnik storitev in od teh storitev obračunati DDV.

Vprašanje 26: Ali fizična oseba, ki prodaja nepremičnine, šteje za zavezanca DDV? (28. 1. 2016)

Podrobneje

Po splošnih določilih Zakona o davku na dodano vrednost – ZDDV-1 so predmet DDV dobave blaga (kamor vštevamo tudi nepremičnine), ki jih davčni zavezanec opravi v okviru svoje ekonomske dejavnosti na ozemlju Slovenije za plačilo, pri čemer dobava blaga pomeni prenos pravice do razpolaganja z opredmetenimi stvarmi kot da bi bil prejemnik lastnik.

Dejavnost po ZDDV-1

Davčni zavezanec po ZDDV-1 je vsaka oseba, ki kjerkoli neodvisno opravlja katerokoli ekonomsko dejavnost, ne glede na namen ali rezultat opravljanja te dejavnosti, pri čemer je pod pojem ekonomska dejavnost vsaka proizvodna, predelovalna, trgovska ali storitvena dejavnost, vključno z rudarsko, kmetijsko in poklicno dejavnostjo. Ekonomska dejavnost obsega tudi izkoriščanje premoženja in premoženjskih pravic, če je namenjeno trajnemu doseganju dohodka.

Ali neka dejavnost predstavlja ekonomsko dejavnost v smislu zakonodaje o davku na dodano vrednost, je odvisno od njene objektivne narave, ki se določi glede na konkretne zunanje okoliščine, glede na objektivno naravo posameznega prometa, pri čemer namen opravljanja za kvalifikacijo dejavnosti ni pomemben niti niso pomembni subjektivni nameni posameznika. Če bi se premoženje lahko po svoji naravi uporabljalo v ekonomske in zasebne namene, bi bilo za ugotovitev, ali se dejansko uporablja zaradi trajnega doseganja dohodka, treba presojati vse okoliščine njegovega izkoriščanja. V zvezi s tem ni bistveno, kako pogosto davčni zavezanec opravlja primerljive transakcije, pač pa, ali neko premoženje prinaša trajne dohodke.

Predmet obdavčitve po ZDDV-1

Izjeme od splošnega pravila, da so predmet DDV dobave blaga, ki pomenijo prenos pravice do razpolaganja z opredmetenimi stvarmi kot da bi bil prejemnik lastnik so, poleg oprostitev za transakcije znotraj Unije, uvoz in izvoz, za dejavnosti, ki so v javnem interesu in z njimi povezane dobave blaga tudi pri dobavah objektov ali delov objektov in zemljišč, na katerih so objekti postavljeni (pri katerih je že poteklo dve leti od prve vselitve oziroma prve uporabe – t.i. stari objekti) ter dobave zemljišč, razen stavbnih zemljišč. Povedano drugače, oprostitev plačila DDV ne velja:

- za dobavo objektov, če je bila opravljena preden so objekti ali deli objektov prvič vseljeni oziroma uporabljeni, ali če je dobava opravljena pred potekom dveh let od začetka prve uporabe oziroma prve vselitve – novi objekti (7. točka 44. člena).
- za dobave nezazidanih stavbnih zemljišč, to je parcel, na katerih je v skladu s predpisi dopustna gradnja objektov (8. točka 44. člena).

Če se fizična oseba torej ukvarja z nakupom in prodajo premičnin in nepremičnin, potem je dolžna obračunavati plačevati DDV in se zato registrirati kot zavezanec za DDV. Po 78. členu ZDDV-1 mora namreč vsaka oseba, ki utemeljeno pričakuje, da bo z opravljanjem dejavnosti v obdobju 12 mesecev dosegla oziroma preseгла promet 50.000 EUR predložiti zahtevek za izdajo identifikacijske številke. 79. člen ZDDV-1 predpisuje obveznost podelitve identifikacijske številke za DDV zavezancu, ki opravlja dobave blaga ali storitev, od katerih se DDV lahko odbije.

Če pa zavezanec opravlja izključno oproščene transakcije z blagom – na primer z nepremičninami (iz 7. in 8. točke 44. člena ZDDV-1), v zvezi z katerimi nima pravice do odbitka DDV, identifikacija za namene DDV ni potrebna, ne glede na presežen znesek prometa 50.000 EUR, saj obveznost identifikacije po 79. členu ZDDV-1 za te primere ni predpisana.

Na ugotavljanje dejstev in okoliščin v konkretnih primerih izvršenih prodaj novih objektov (in tudi stavbnih zemljišč), poleg števila prodaj, vplivajo različni dejavniki. Zakonodajca s področja DDV ne predpisuje natančnih kriterijev za določitev zavezanosti za DDV za fizične osebe, ki prodajo nepremičnine, zato je treba presojati vsak posamezen primer glede na okoliščine primera. Z davčnega vidika se drugače obravnava prodaja nepremičnine, ki jo fizična oseba, ki sicer ne opravlja dejavnosti, prodaja kot zasebno premoženje, in prodaja nepremičnine, ki jo je fizična oseba pridobila z namenom, da jo bo prodala.

Pri razlagi obdavčitve z DDV je treba izhajati predvsem iz namena samega sistema DDV, ki ga je zakonodajalec želel doseči, to je obdavčiti končno potrošnjo, vmesne faze (transakcije) pa razbremeniti tega davka.

Glede opredelitve davčnega zavezanca pa je v sistemu DDV državam članicam dana možnost, da kot davčnega zavezanca za DDV štejejo tudi osebe, ki določene transakcije opravljajo občasno. V Sloveniji te opcije pri transakcijah z novimi objekti in s stavbnimi zemljišči nismo izkoristili, zato se v praksi pojavljajo težave pri opredelitvi, kdaj transakcija oziroma transakcije pri fizičnih osebah še šteti za občasne, ki ne zapadejo pod sistem DDV, in kdaj že govorimo o

opravljanju dejavnosti v smislu DDV. Vendar pa to ni problem le v Sloveniji, vprašanje ali je možno postaviti objektivne kriterije in povedati število opravljenih transakcijah, pri katerem določeno osebo šteti za davčnega zavezanca, smo zasledili tudi v komentarju k Šesti direktivi. Mnenje generalnega pravobranilca g. Lenza v zadevi Wellcome trust je bilo, da za obdavčitev z DDV nista odločilna obseg in trajanje aktivnosti, ampak izključno to, da je ta aktivnost ekonomska aktivnost. Eden od možnih kriterijev je bil naveden tudi v zadevi Rompelman, in sicer »druge aktivnosti«, ki jih oseba še opravlja. Dejstvo, da oseba opravlja še vrsto drugih aktivnosti, lahko kaže na to, da oseba namerava opravljati dejavnost kot davčni zavezanec. Na splošno velja, da oseba, ki občasno opravi transakcijo, te transakcije ne spremljajo druge (ekonomske) aktivnosti, medtem ko oseba, ki namerava (trajno) opravljati določene transakcije, običajno opravlja še druge ekonomske aktivnosti. V komentarju k Šesti direktivi pa je ob citatu iz te sodbe dodano, da navedeno še ne da jasnih kriterijev.

Iz navedenega izhaja, da enoznačnih in za vse primere veljavnih kriterijev za opredelitev določene osebe kot davčnega zavezanca za DDV, ni moč napisati. Poleg tega bi s postavitvijo kriterijev zožili osnovno definicijo davčnega zavezanca po Šesti direktivi (oz. Direktivi o DDV – Direktiva 2006/112/ES), ki pa je namenoma široka (...davčni zavezanec je vsaka oseba...) in mora biti takšna zato, da zagotavlja izpolnjevanje načela nevtralnosti, ki zahteva, da se vse ekonomske dejavnosti obravnavajo enako in se s tem prepreči izkrivljanje konkurence. Iz istega razloga tudi ne moremo napisati pri koliko opravljenih transakcijah se mora določena oseba identificirati za namene DDV, saj število opravljenih transakcij ni in ne sme biti edini kriterij za presojanje.

Vprašanje

Primer 1: Fizična oseba, ki je na zemljišču opravljala kmetijsko dejavnost, je zaradi spremembe v prostorskem načrtu prenehala opravljati dejavnost in premoženje prekvalificirala v zasebno premoženje, izvedla njegovo delitev na manjše dele (zemljišča, namenjena počitniški gradnji) in začela z njihovo prodajo. Zanima jo, ali je s tega naslova davčni zavezanec za DDV, ki je zavezan plačati DDV iz naslova trgovske dejavnosti.

Odgovor

Fizična oseba, ki prodaja zemljišča, namenjena počitniški gradnji, ki so njeno zasebno premoženje, ne šteje za davčnega zavezanca, zato prodaja teh zemljišč ni predmet DDV. V konkretnem primeru pa lahko davčni organ na podlagi ugotovljenega dejanskega stanja drugače odloči.

Iz vprašanja izhaja, da je fizična oseba zaradi spremembe v prostorskem načrtu prenehala opravljati dejavnost, premoženje prekvalificirala v zasebno premoženje, izvedla njegovo delitev na manjše dele (zemljišča, namenjena počitniški gradnji) in začela z njihovo prodajo. Iz navedenega je razvidno, da fizična oseba prodaje zemljišč ne opravi v okviru svoje ekonomske dejavnosti, zato se v tem primeru ne šteje za davčnega zavezanca, ki bi moral od prodaje nepremičnin (zasebnega premoženja) obračunati DDV. Ker z ostalimi podatki v zvezi s konkretno prodajo premoženja ne razpolagamo je možno, da davčni organ na podlagi ugotovljenega dejanskega stanja drugače odloči.

Vprašanje

Primer 2: Oseba je pred osmimi leti kupila zemljišče, na katerem je v skladu s predpisi dopustna graditev objektov, zdaj pa to zemljišče, razdeljeno na štiri parcele, prodaja. Davčnega zavezanca zanima, ali se šteje za osebo, ki neodvisno opravlja ekonomsko dejavnost po 5. členu ZDDV-1 ter ali kot dokaz, da nekdo z nakupom nepremičnine ni nameraval opravljati ekonomsko dejavnost, zadošča izjava te osebe ali je treba še kakšno dokazilo. Davčnega zavezanca zanima tudi, ali razlika med nakupno in prodajno ceno nepremičnine vpliva na obveznost za identifikacijo za namene DDV.

Odgovor

Na podlagi posredovanih informacij, fizična oseba z navedenimi prodajami ne opravlja ekonomske dejavnosti in ni davčni zavezanec po 5. členu ZDDV-1, saj prodaja svoje osebno premoženje.

Vprašanje 27: Določitev obdavčljivega prometa (28. 1. 2016)

S strani davčnega organa je davčni zavezanec prejel poziv, da se prijavi v sistem DDV, ker je promet na transakcijskem računu presegel 50.000 evrov. Zavezanec ima zobozdravstveno ordinacijo, v okviru katere opravlja oproščeno dejavnost brez odbitka DDV ter nekaj obdavčene dejavnosti (prodaja zobnih ščetk in zobne paste).

Odgovor

Pri ugotavljanju mejnega zneska za vključitev v sistem DDV davčni zavezanec upošteva le transakcije iz sedmega odstavka 94. člena [ZDDV-1](#). Oproščene dobave blaga in storitev iz 42. člena ZDDV-1 se ne všttevajo v znesek obdavčljivega prometa iz sedmega odstavka 94. člena ZDDV-1.

Podrobneje

V skladu s prvim odstavkom 94. člena ZDDV-1 je davčni zavezanec oproščen obračunavanja DDV, če v obdobju zadnjih 12 mesecev ni presegel oziroma ni verjetno, da bo presegel znesek 50.000 evrov obdavčljivega prometa.

Obdavčljivi promet po sedmem odstavku 94. člena ZDDV-1 obsega naslednje zneske brez DDV:

- znesek obdavčenih dobav blaga in storitev;
- znesek transakcij, ki so oproščene v skladu z 52., 53., 54. in 55. členom tega zakona;
- znesek transakcij z nepremičninami, finančnih transakcij iz 4. točke 44. člena tega zakona ter zavarovalnih storitev, razen če so te transakcije postranske transakcije.

V obdavčljivi promet se ne všteta odtujitev opredmetenih ali neopredmetenih osnovnih sredstev.

Glede na navedeno se v znesek obdavčljivega prometa ne všteta vrednost opravljenih dobav blaga in storitev, ki so oproščene plačila DDV v skladu z 42. členom ZDDV-1. Davčni zavezanec, ki opravlja le tovrstne transakcije, za katere nima pravice do odbitka DDV, ne ugotavlja zneska obdavčljivega prometa za namene uporabe 94. člena ZDDV-1. Tak davčni zavezanec ni dolžan predložiti zahtevka za izdajo identifikacijske številke za DDV. Če pa opravlja tudi transakcije, navedene v sedmem odstavku 94. člena ZDDV-1, ugotavlja mejni znesek prometa, pri čemer pa upošteva le te transakcije. V skladu z 79. členom ZDDV-1 mora davčni organ s posamično identifikacijsko številko za DDV med drugim identificirati tudi vsakega davčnega zavezanca, ki na ozemlju Slovenije opravlja dobave blaga ali storitev, od katerih se DDV lahko odbije.

Iz navedenega izhaja, da v kolikor zavezanec opravlja pretežno dobave blaga in storitev, ki so v skladu z 42. členom ZDDV-1 oproščene plačila DDV, znesek obdavčenih dobav blaga, ki jih opravljate poleg oproščenih dobav brez pravice do odbitka DDV, pa ne presega zneska 50.000 evrov, davčnemu organu niste dolžni predložiti zahtevka za izdajo identifikacijske številke za DDV.

Vprašanje 28: Opravljanje storitev prevoza potnikov na območju Republike Slovenije in obveznost identifikacije ter obračunavanja DDV (13. 9. 2016)

Odgovor

V primerih dajanja prevoznega sredstva z voznikom v najem, ko avtobusni prevoznik opravi prevoz potnikov in za to tudi prevzame odgovornost, gre za storitev prevoza potnikov, pri čemer ni pomembno, ali ima ta avtobusni prevoznik pogodbeni odnos s potnikom ali ne. Avtobusni prevoznik, ki opravlja storitev za organizatorja potovanj oziroma potovalno agencijo, se mora identificirati za namene DDV v Sloveniji in obračunati DDV glede na prevoženo razdaljo, če je del poti opravljen na ozemlju Slovenije. Prav tako se mora identificirati za namene DDV ter obračunati DDV glede na prevoženo razdaljo tudi potovalna agencija, če opravi lastno storitev cestnega prevoza potnikov.

Podrobneje

V skladu s prvim odstavkom 28. člena ZDDV-1 je kraj opravljanja prevoza potnikov kraj, kjer se opravlja prevoz, pri čemer se upošteva prevožena razdalja. Navedena določba povzema določbo člena 48 Direktive Sveta 2006/112/ES z dne 28. 11. 2006 o skupnem sistemu davka na dodano vrednost (UL L št. 347 z dne 11. 12. 2006 s spremembami in dopolnitvami; v nadaljnjem besedilu: Direktiva Sveta 2006/112/ES).

Glede na navedeno se mora davčni zavezanec, ki opravi storitev cestnega prevoza potnikov, za del poti, ki jo opravi na ozemlju Slovenije, identificirati za namene DDV ter od opravljene storitve obračunati DDV (na podlagi splošne ali posebne ureditve za opravljanje storitev mednarodnega občasnega cestnega prevoza potnikov, ki jo pod posebnimi pogoji lahko uporabljajo davčni zavezanci, ki v Sloveniji nimajo sedeža/stalne poslovne enote ali stalnega/običajnega prebivališča).

Kraj obdavčitve pri dajanju prevoznega sredstva v najem je kraj, kjer ima sedež najemnik prevoznega sredstva (25. člen ZDDV-1 oziroma 44. člen Direktive), razen v primeru kratkoročnega najema, kjer se kot kraj obdavčitve šteje kraj, kjer je prevozno sredstvo dejansko dano na razpolago najemniku (30.b člen ZDDV-1).

Pri določitvi kraja obdavčitve pri dajanju prevoznega sredstva v najem ni pomembno, ali se prevozno sredstvo daje v najem z ali brez voznika. Pri najemu prevoznega sredstva z voznikom se taka transakcija lahko šteje kot enotna transakcija (osnovna storitev najema in pomožna storitev prevoza), ki stranki ni sama sebi namen ampak pomeni le sredstvo za boljšo uporabo osnovne storitve.

Pri najemu prevoznega sredstva z voznikom je odločilno, kdo prevzame odgovornost za izvedbo storitve potniškega prevoza, ali je to avtobusni prevoznik, ki odda avtobus v najem in hkrati opravi prevoz, ali organizator potovanja, ki sicer najame avtobus z voznikom, hkrati pa sam prevzame odgovornost za prevoz potnikov.

Če avtobusni prevoznik, ki sicer daje v najem avtobus s šoferjem organizatorju potovanja in s potniki nima pogodbenega odnosa, prevzame odgovornost za izvedbo storitev potniškega prevoza, opravi prevozno storitev. Če pa odgovornost za prevoz prevzame najemnik avtobusa s šoferjem, prevoznik opravi enotno storitev dajanja prevoznega sredstva v najem, pri čemer je storitev prevoza pomožna storitev osnovni storitvi najema.

Glede na opisano razlago in določitev načina opredelitve, ali gre za storitev dajanja prevoznega sredstva v najem ali za opravljanje storitve prevoza potnikov, za presojo ni pomembno, v kakšnem odnosu do potnikov je avtobusni prevoznik, ampak stopnja odgovornosti avtobusnega prevoznika za prevoz.

Avtobusni prevoznik, ki bi sicer po DDV zakonodaji lahko opravil enotno storitev dajanja prevoznega sredstva v najem, pri kateri storitev prevoza potnikov predstavlja pomožno storitev,

se ne more izogniti odgovornosti za opravljeno storitev do potnikov, ki jih prevaža, samo za to, ker z njimi nima neposrednega pogodbenega odnosa. V tem primeru se tako šteje, da avtobusni prevozniki, ki opravijo storitev prevoza potnikov organizatorju potovanj, opravijo storitev prevoza potnikov in je na podlagi tega kraj obdavčitve v skladu z 28. členom ZDDV-1 kraj, kjer se opravlja prevoz, pri čemer se upošteva prevožena razdalja.

Vprašanje 29: Identifikacija za namene DDV, ko se dohodek iz osnovne kmetijske in osnovne gozdarske dejavnost ugotavlja na podlagi pavšalne ocene dohodka (13. 9. 2016)

Več glede identifikacije in DDV obravnave transakcij kmečkega gospodinjstva v primeru, da dohodek iz OKGD ugotavlja na podlagi pavšalne ocene dohodka, je pojasnjeno v podrobnejšem opisu v poglavju 2 in v Prilogi 1 k temu opisu.

Vprašanje 30: Ali se mora zet, kot nosilec dopolnilne dejavnosti na kmetiji, za namene DDV identificirati pod svojo identifikacijsko številko za DDV ter izdajati račune in predlagati obračune DDV pod svojo identifikacijsko številko za DDV? (13. 9. 2016)

Zastavlja se vprašanje, ali se mora zet, kot nosilec dopolnilne dejavnosti na kmetiji, za namene DDV identificirati pod svojo identifikacijsko številko za DDV ter izdajati račune in predlagati obračune DDV pod svojo identifikacijsko številko za DDV ali se za namene DDV lahko identificira le oseba (v tem primeru tast), ki je za davčne namene določena kot nosilec dejavnosti, ter mora obračunavati DDV in izpolnjevati ostale obveznosti iz naslova DDV za vse dejavnosti, katerih nosilec je (osnovne kmetijske in gozdarske dejavnosti, dopolnilne dejavnosti na kmetiji in morebitnih drugih dejavnosti, katerih nosilec je). To pomeni, da tast v obračune DDV vključi vse obdavčljive transakcije, ki se nanašajo na te dejavnosti, torej tudi iz dopolnilne dejavnosti na kmetiji.

Odgovor

Če kmečko gospodinjstvo ugotavlja dohodek iz OKGD na podlagi dejanskih prihodkov in odhodkov oziroma dejanskih prihodkov in normiranih odhodkov, član kmečkega gospodinjstva pa je tudi nosilec dopolnilne dejavnosti na kmetiji, se lahko za namene DDV identificira nosilec kmečkega gospodinjstva po predpisih o dohodnini, drug član kmečkega gospodinjstva ali oba, tj. nosilec in član.

Če se za namene DDV identificira le ena oseba iz navedenega kmečkega gospodinjstva (nosilec ali član), le ta pod svojo identifikacijsko številko v obračun DDV zajame vse dobave, opravljene v okviru kmečkega gospodinjstva (OKGD in dopolnilne dejavnosti na kmetiji) in tudi nekmetijske dejavnosti, katerih nosilec je, ter v zvezi z njimi pod svojo identifikacijsko številko izdaja račune in predlaga obračune DDV ter mora za davčno potrjevanje računov pridobiti in uporabljati svoje namensko digitalno potrdilo.

Če se za namene DDV identificira več oseb iz kmečkega gospodinjstva, le te osebe izdajajo račune in predlagajo obračune DDV vsaka pod svojo identifikacijsko številko za DDV kot samostojni davčni zavezanci. V slednjem primeru oseba, ki je nosilec dejavnosti po predpisih o dohodnini, izdaja račune in predlaga obračune DDV za vse ostale kmetijske dejavnosti v okviru kmečkega gospodinjstva, katerih nosilci niso osebe, ki so identificirane za namene DDV. V primeru zavezanosti za davčno potrjevanje računov pa morajo zato pridobiti in uporabljati vsak svoje namensko digitalno potrdilo, razen v primeru, ko bi račune izdajal le en davčni zavezanec - tako v svojem kot v tujem imenu.

Podrobneje

Vprašanje se nanaša na primer, ko gre za kmečko gospodinjstvo, ki dohodek iz osnovne kmetijske in osnovne gozdarske dejavnosti (v nadaljevanju: OKGD), ugotavlja na podlagi dejanskih prihodkov in odhodkov oziroma dejanskih prihodkov in normiranih odhodkov, kjer je glede na podan primer, tast nosilec kmečkega gospodinjstva, identificiran za namene DDV, zet kot član kmečkega gospodinjstva pa ima dovoljenje za opravljanje dopolnilne dejavnosti na kmetiji.

Po predpisih o dohodnini se v primeru, ko kmečko gospodinjstvo prenese svoj OKGD v sistem ugotavljanja dejanskih prihodkov in odhodkov oziroma dejanskih prihodkov in normiranih odhodkov, tako kmečko gospodinjstvo, skupaj z vsemi drugimi kmetijskimi in dopolnilnimi dejavnostmi, začne obravnavati kot samostojen, enovit pravni subjekt. Na enak način pa se lahko zadevno kmečko gospodinjstvo obravnava tudi za namene DDV. To pomeni, da je v takem subjektu lahko ena oseba zavezanec za identifikacijo za namene DDV. Le ta pa lahko pokriva vse omenjene dobave v okviru tega subjekta.

Obstoječa DDV zakonodaja pa ne določa obveze, da se za nosilca dejavnosti za namene DDV šteje oseba, ki je tudi nosilec dejavnosti, kot je določen po predpisih o dohodnini in na podlagi katerih je slednji zavezanec za dohodnino za celotno kmetijsko in gozdarsko dejavnost v okviru kmečkega gospodinjstva, oziroma če se v okviru kmečkega gospodinjstva opravlja tudi druga kmetijska ali dopolnilna dejavnost na kmetiji, kot jo določajo predpisi o kmetijstvu, zavezanec za celotno kmetijsko in dopolnilno dejavnost v okviru kmečkega gospodinjstva.

Iz navedenega izhaja, da v primeru, ko je predstavnik kmečkega gospodinjstva, ki je iz OKGD obdavčen po dejanskih podatkih, identificiran za namene DDV, taka identifikacija lahko za DDV namene velja za vse kmetijske dejavnosti v okviru tega kmečkega gospodinjstva, torej tudi za dopolnilno dejavnost na kmetiji ali drugo kmetijsko dejavnost, pri čemer ni pomembno, da so nosilci teh dejavnosti drugi člani tega kmečkega gospodinjstva.

Obstoječa DDV zakonodaja ne določa obveze, da je oseba, ki je identificirana za namene DDV, ista oseba, ki je za namene predpisov, ki urejajo dohodnino, določena kot nosilec dejavnosti po dohodnini, je pa to priporočljivo z vidika administrativnih poenostavitev za davčne zavezance.

Na podlagi navedenega se lahko v navedenem primeru, namesto tasta, za namene DDV identificira zet, četudi zet ni nosilec kmečkega gospodinjstva po predpisih o dohodnini. Zet v tem primeru pod svojo identifikacijsko številko za DDV v obračun DDV zajame vse dobave, opravljene v okviru kmečkega gospodinjstva in tudi nekmetijske dejavnosti, katerih nosilec je, ter v zvezi z njimi pod svojo identifikacijsko številko izdaja račune in predlaga obračune DDV ter mora za davčno potrjevanje računov pridobiti in uporabljati svoje namensko digitalno potrdilo.

DDV zakonodaja pa v navedenem primeru ne omejuje, da se ne bi oba, tako tast kot zet, identificirala za namene DDV. V tem primeru izdajata račune in predlagata obračune DDV vsak pod svojo identifikacijsko številko za DDV kot samostojna davčna zavezanca. V slednjem primeru oseba, ki je nosilec dejavnosti po predpisih o dohodnini (v konkretnem primeru tast), izdaja račune in predlaga obračune DDV za OKGD in vse ostale kmetijske dejavnosti v okviru kmečkega gospodinjstva, katerih nosilec ni zet. Zet, nosilec dopolnilne dejavnosti na kmetiji, identificiran za namene DDV, pa izdaja račune in predlaga obračune DDV za dopolnilno dejavnosti na kmetiji, katere nosilec je. V primeru zavezanosti za davčno potrjevanje računov pa morata zato pridobiti in uporabljati vsak svoje namensko digitalno potrdilo, razen v primeru, ko bi račune izdajal le en davčni zavezanec - tako v svojem kot v tujem imenu.

S tem pojasnilom se dopolnjuje pojasnilo št. [4213-101/2014-2](#) z dne 7. 3. 2014 v delu glede možnosti identifikacije za namene DDV drugega člana kmečkega gospodinjstva. V skladu s tem

se pri navedbah na izdanih in prejetih računih upošteva, kdo je identificiran za namene DDV v okviru takega kmečkega gospodinjstva (tast, zet ali oba).

Pojasnjujemo še, da je treba glede DDV obravnave transakcij kmečkega gospodinjstva upoštevati, ali kmečkega gospodinjstva dohodek iz OKGD ugotavlja na podlagi dejanskih prihodkov in odhodkov oziroma dejanskih prihodkov in normiranih odhodkov ali na podlagi pavšalne ocene dohodka (po katastrskem dohodku). Več glede identifikacije in DDV obravnave transakcij kmečkega gospodinjstva v primeru, da dohodek iz OKGD ugotavlja na podlagi pavšalne ocene dohodka, je pojasnjeno v podrobnejšem opisu, objavljenem na [naslednji povezavi](#). Glede izdajanja računov in obveznosti davčnega potrjevanja je več pojasnjeno pri odgovorih na vprašanja v zvezi z davčnim potrjevanjem računov, objavljenih na [naslednji povezavi](#) (odgovor na vprašanje 154).

Vprašanje 31: Ali sta lahko na kmetiji dve različni dopolnilni dejavnosti na kmetiji, vsaka s svojim nosilcem, kjer je eden od nosilcev identificiran za namene DDV, drugi pa ne? (13. 9. 2016)

Oče kot nosilec osnovne kmetijske in osnovne gozdarske dejavnosti (OKGD) je hkrati tudi nosilec dopolnilne dejavnosti na kmetiji. Nosilec OKGD ima dovoljenje za uveljavljanje pravice do pavšalnega nadomestila in za dopolnilno dejavnost na kmetiji ni zavezanec za DDV. Sin bi sedaj na kmetiji priglasil svojo dopolnilno dejavnost, s katero pa bi želel vstopiti v sistem DDV. Zanima vas, ali sta lahko na kmetiji dve različni dopolnilni dejavnosti na kmetiji, vsaka s svojim nosilcem, kjer je eden od nosilcev identificiran za namene DDV, drugi pa ne.

Odgovor

V okviru enega kmečkega gospodinjstva se lahko opravljata dve (ali več) dopolnilnih dejavnosti na kmetiji, vsaka s svojim nosilcem.

Če se v okviru kmečkega gospodinjstva, kjer se davčna osnova iz OKGD ugotavlja na podlagi pavšalne ocene dohodka (KD) in ima nosilec OKGD dovoljenje za uveljavljanje pravice do pavšalnega nadomestila, opravljata dve različni dopolnilni dejavnosti na kmetiji z dvema različnima nosilcema, se lahko v sistem DDV vstopi le z eno izmed dopolnilnih dejavnosti. Navedeno pomeni, da se lahko sin (ali oče) identificira za namene DDV in obračunava DDV od dobav, ki jih opravi v okviru dopolnilne dejavnosti na kmetiji, katere nosilec je.

Podrobneje

Iz podatkov, navedenih v vprašanju, izhaja, da gre za kmečko gospodinjstvo, ki davčno osnovo od dohodka iz OKGD ugotavlja pavšalno – tj. z izračunom katastrskega dohodka in pavšalne ocene na panj; da ima nosilec dovoljenje za uveljavljanje pravice do pavšalnega nadomestila in z OKGD ni v sistemu DDV.

Dopolnilne dejavnosti na kmetiji se izvajajo na podlagi pridobljenih individualnih ali zbirnih dovoljenj za opravljanje dopolnilnih dejavnosti na kmetiji, ki jih posameznemu nosilcu izda upravna enota, v skladu in pod pogoji, kot jih določa [Uredba o dopolnilnih dejavnostih na kmetiji](#) (Uradni list RS, št. 57/15). Ob tem z vidika opravljanja obdavčljive dejavnosti oziroma doseganja dohodka iz naslova opravljanja te dejavnosti ni ovir, če je v okviru istega kmečkega gospodinjstva več nosilcev dopolnilnih dejavnosti na kmetiji. Ne glede na navedeno pa je način izpolnitve davčne obveznosti posameznega nosilca dopolnilne dejavnosti na kmetiji odvisen od načina ugotavljanja davčne osnove, ki je določen oziroma izbran za OKGD, ki se opravlja v tem kmečkem gospodinjstvu.

Če se davčna osnova od OKGD v kmečkem gospodinjstvu ugotavlja pavšalno, na podlagi izračunanega katastrskega dohodka in pavšalne ocene na panj, so za namene ugotavljanja davčne osnove od dopolnilnih dejavnosti na kmetiji nosilci dolžni davčnemu organu predložiti

davčni obračun DohDej ločeno: vsak nosilec dopolnilne dejavnosti na kmetiji za dejavnosti, ki jih opravlja, v skladu z določbami 297. člena Zakona o davčnem postopku – ZDavP-2 (Uradni list RS, št. 13/11 – uradno prečiščeno besedilo, 32/12, 94/12, 101/13 – ZDavNepr, 111/13, 25/14 – ZFU, 40/14 – ZIN-B, 90/14 in 91/15). V tem primeru se lahko v sistem DDV vstopi le z eno izmed dopolnilnih dejavnosti. Dodajamo še, da bo nosilec dopolnilne dejavnosti, ki bo postal identificiran za namene DDV, postal identificiran za namene DDV za vse dejavnosti, katerih nosilec je.

Po 94. členu ZDDV-1 je davčni zavezanec oproščen obračunavanja DDV, če v obdobju zadnjih 12 mesecev ni presegel oziroma ni verjetno, da bo presegel znesek 50.000 eurov obdavčljivega prometa. V obdavčljivi promet za limit 50.000 eurov se pri fizični osebi vštevata obdavčljivi promet, ki ga fizična oseba dosega iz naslova opravljanja neodvisne gospodarske dejavnosti (kot samostojni podjetnik, zasebnik oziroma fizična oseba). Glede oprostitve obračunavanja DDV za dobave blaga in storitev v okviru OKGD, če se zanjo dohodek ugotavlja pavšalno (na podlagi izračunanega katastrskega dohodka), je določen limit 7.500 eurov (limit je določen kot katastrski dohodek vseh članov kmečkega gospodinjstva za zadnje koledarsko leto). Ne glede na prej navedeno oprostitvev obračunavanja DDV pa se lahko davčni zavezanec odloči za obračunavanje DDV, torej se lahko prostovoljno identificira za namene DDV.

Če se v okviru kmečkega gospodinjstva, kjer se davčna osnova iz OKGD ugotavlja na podlagi pavšalne ocene dohodka (KD) in ima nosilec OKGD dovoljenje za uveljavljanje pravice do pavšalnega nadomestila, opravljata dve različni dopolnilni dejavnosti na kmetiji z dvema različnima nosilcema, se lahko v sistemu DDV identificira vsak od nosilcev dopolnilne dejavnosti s svojo identifikacijsko številko za namene DDV, torej se v konkretnem primeru lahko identificira za namene DDV sin kot nosilec dopolnilne dejavnosti.

Več v zvezi z OKGD in identifikacijo za namene DDV je navedeno v podrobnejšem opisu v poglavju 2 in v Prilogi 1 k temu opisu.

Vprašanje 32: Kdaj lahko preneha identifikacija za DDV davčnemu zavezancu – kmečkemu gospodinjstvu, ki je bilo v letu 2016 identificirano za namene DDV po uradni dolžnosti? (16. 2. 2017)

Odgovor

Davčni zavezanec - kmečko gospodinjstvo (ki je obdavčeno pavšalno po katastrskem dohodku), kateremu je bila dodeljena identifikacijska številka za DDV po uradni dolžnosti z določenim dnevom v letu 2016, bo lahko vložil vlogo za prenehanje identifikacije za namene DDV (v sistemu e-Davki na obrazcu DDV-DeDDV Zahtevke za prenehanje identifikacije za DDV), ko bo izpolnjeval pogoje za oprostitvev obračunavanja DDV po 94. členu ZDDV-1.

Navedeno pomeni, da davčni zavezanec - kmečko gospodinjstvo, ki bo v letu 2017 na podlagi odločb o odmeri obveznosti iz kmetijstva, izdanim vsem članom kmečkega gospodinjstva (odločbe o odmeri obveznosti iz kmetijstva za leto 2016 se izdajo do 31. 3. 2017) in z upoštevanjem subvencij ugotovil, da katastrski dohodek vseh članov kmečkega gospodinjstva za zadnje koledarsko leto ni presegel 7.500 evrov, lahko vložil v sistemu eDavki vlogo za prenehanje identifikacijske številke za DDV. Finančni urad bo preveril navedbe davčnega zavezanca v vlogi in o vlogi odločil z odločbo:

- Če bo finančni urad ugotovil, da so izpolnjeni pogoji za prenehanje identifikacije za DDV (torej, če bodo izpolnjeni pogoji za oprostitvev obračunavanja DDV po 94. členu ZDDV-1), bo v izreku odločbe tudi določil datum prenehanja identifikacije za namene DDV (v postopku izdaje odločbe se datum prenehanja identifikacije za DDV uskladi z davčnim zavezancem - ne more pa biti določen "za nazaj" torej ne pred datumom izdaje odločbe). Iz navedenega izhaja, da davčnemu zavezancu preneha identifikacija z datumom, navedenim v izreku

odločbe, s katerim je odločeno o njegovem zahtevku za prenehanje identifikacije za DDV (in ne že z oddajo vloge). V tem primeru bo lahko takšen davčni zavezanec vložil vlogo za pridobitev dovoljenja za uveljavljanje pavšalnega nadomestila preko eDavkov na obrazcu DDV-VlgPN (Vloga pavšalnega nadomestila).

- Če bo finančni urad ugotovil, da pogoji za prenehanje identifikacije za DDV niso izpolnjeni, bo davčnemu zavezancu izdal odločbo, s katero se njegov zahtevek zavrne (v takem primeru davčni zavezanec ostane v sistemu DDV identificiran za DDV).

Davčni zavezanci - kmečko gospodinjstvo (ki je obdavčeno pavšalno po katastrskem dohodku), ki je v sistem DDV vstopilo prostovoljno, pa mora biti v sistemu DDV 60 mesecev. Po preteku tega roka lahko v sistemu eDavki vloži vlogo za prenehanje identifikacijske številke za DDV. Davčni organ v zvezi s predloženo vlogo postopka tako kot je navedeno zgoraj.

Pojasnjujemo še, da davčni organ dovoljenja za uveljavljanje pavšalnega nadomestila podaljša po uradni dolžnosti konec decembra za naslednje leto le tistim davčnim zavezancem, ki so v trenutku odločanja o izpolnjevanju pogojev za podaljšanje dovoljenja (višina KD, površina zemljišč oz. št. čebeljih panjev) imetniki dovoljenj, ne pa tudi tistim, ki jim je bilo med letom odvzeto dovoljenje (na vlogo ali zaradi identifikacije za namene DDV iz naslova opravljanja osnovne kmetijske in osnovne gozdarske dejavnosti, obdavčene po katastrskem dohodku). V primeru prenehanja identifikacije za namene DDV mora tako predstavnik kmečkega gospodinjstva za pridobitev dovoljenja na eDavkih vložiti vlogo za pridobitev dovoljenja na obrazcu DDV-PN.

Vprašanje 33: Identifikacija tuje fizične osebe s stalnim prebivališčem na Hrvaškem, ki ima v Sloveniji registrirano dejavnost samostojnega podjetnika (s.p.) in začasno prebivališče. (16. 2. 2017)

Tuja fizična oseba s stalnim prebivališčem na Hrvaškem, ki ima v Sloveniji registrirano dejavnost samostojnega podjetnika, sprašuje, ali se šteje za davčnega zavezanca s sedežem v Sloveniji (kjer je sedež njene dejavnosti), ki zahtevek za identifikacijo za namene DDV vloži na obrazcu DDV-P2 ali za tujega davčnega zavezanca (glede na stalno prebivališče), ki zahtevek za identifikacijo za namene DDV vloži na obrazcu DDV-P3.

Odgovor

Če ima fizična oseba s stalnim prebivališčem na Hrvaškem v Sloveniji registrirano dejavnost samostojnega podjetnika posameznika (s.p.) in začasno prebivališče, se šteje za davčnega zavezanca s sedežem v Sloveniji ob pogoju, da je sedež dejavnosti dejanski in resnični. Če ta pogoj ni izpolnjen, se taka tuja fizična oseba šteje za davčnega zavezanca s sedežem v Sloveniji le, če se začasno prebivališče šteje za običajno prebivališče, kot ga določa Izvedbena uredba Sveta št. 282/2011. Taka fizična oseba, ki se šteje za davčnega zavezanca s sedežem v Sloveniji, predloži zahtevek za identifikacijo za namene DDV na obrazcu DDV-P2.

Če ta fizična oseba nima dejanskega in resničnega sedeža dejavnosti v Sloveniji in se začasno prebivališče ne šteje za običajno, se šteje za davčnega zavezanca, ki nima sedeža v Sloveniji (tuji davčni zavezanec). Davčni zavezanec, ki v Sloveniji nima sedeža, predloži zahtevek za identifikacijo za namene DDV na obrazcu DDV-P3.

Podrobneje

Pojem »davčni zavezanec, ki nima sedeža v Sloveniji«, je pojasnjen v tretjem odstavku 2. člena [pravilnika](#), in sicer je to oseba, ki v Sloveniji nima sedeža svoje dejavnosti niti stalne poslovne enote niti stalnega ali običajnega prebivališča, ki opravlja ekonomsko dejavnost, opredeljeno v drugem odstavku 5. člena [ZDDV-1](#).

Razlago pojma »davčni zavezanec, ki nima sedeža na ozemlju države«, je podalo Sodišče Evropske unije (v nadaljevanju sodišče EU) v sodbi C-421/10 (Finanzamt Deggendorf proti Markusu Stoppelkampu kot upravitelju premoženja Haralda Raaba). Sodišče EU je pojasnilo, da je ta pojem opredeljen v členu 1 Osme direktive, pri čemer se v smislu tega člena za davčnega zavezanca, ki nima sedeža na ozemlju države, zahteva, da glede njega v zadevnem obdobju in v tej državi ni podana nobena od naveznih okoliščin, ki so navedene v tem členu. Na prvem mestu sta med temi okoliščinami navedena sedež gospodarske dejavnosti in obstoj stalne poslovne enote, iz katere se opravljajo transakcije. Tako kot je razvidno iz besedila člena 1 Osme direktive, je druge navezne okoliščine, ki so v njem navedene, in sicer stalno ali običajno prebivališče davčnega zavezanca, mogoče pri določanju kraja, kjer »ima sedež«, upoštevati samo, če ni upoštevanih informacij glede sedeža gospodarske dejavnosti ali stalne poslovne enote, iz katere se opravljajo transakcije. Kot je razumeti navedbe sodišča EU (treba je poudariti, da se razsodilo nanaša na obstoj pogojev za uporabo obrnjene davčne obveznosti – torej, ali ima izvajalec sedež izven države, v kateri je DDV dolgovan), morebitnega stalnega prebivališča davčnega zavezanca ni mogoče upoštevati, če je sedež gospodarske dejavnosti davčnega zavezanca poznan in je zunaj države naročnika in ni sporno da gre za dejanski in resnični sedež, ne pa za navidezen sedež ali ustanovitev.

V skladu z 12. členom [Izvedbene uredbe Sveta \(EU\) št. 282/2011](#) je stalno prebivališče fizične osebe, ki je ali ni davčni zavezanec, prebivališče, vneseno v register prebivalstva ali v podoben register, ali naslov, ki ga ta oseba navede ustreznim davčnim organom, razen če obstajajo dokazi, da ta naslov ne ustreza realnosti.

V skladu z 13. členom Izvedbene uredbe Sveta št. 282/2011 je običajno prebivališče fizične osebe, ki je ali ni davčni zavezanec, iz Direktive 2006/112/ES kraj, kjer ta fizična oseba običajno prebiva zaradi zasebnih ali poklicnih vezi. Če so poklicne vezi v državi, ki ni država osebnih vezi, ali če poklicne vezi ne obstajajo, se kraj običajnega prebivališča določi na podlagi zasebnih vezi, ki kažejo na tesno povezavo med fizično osebo in krajem, v katerem ta prebiva.